

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU JUDECATĂ

Cuprins

Cap.1 Originea Încercării

- Eva în Grădina Edenului
- Marea Controversă
- Un Înger cu o Solie Vitală
- Cel Mai Important Proces al Tuturor Timpurilor

Cap.2 Biblia Despre Dumnezeu

- Singurul Dumnezeu al Bibliei
- Dragostea lui Dumnezeu
- Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu
- Moartea Fiului lui Dumnezeu
- Spiritul Sfânt

Cap.3 Temelia Creștinismului Atacată

- Apar Ereziile
- Conciliul de la Nicaea
- Calitatea de Fiu al lui Isus Hristos devine Tradițională
- Generarea Veșnică
- Temelia Omului Păcatului
- Termenul „născut” Șters din Traducerile Recente
- Stâncă Puternică sau Nisip Mișcător

Cap.4 O Examinare a Unora dintre cele mai Populare Puncte de Vedere Despre Dumnezeu

- Punctul de Vedere Oficial Catolic
- Crezul Atanasian
- Trinitatea Tradițională
- Trinitatea Tradițională Ilustrată
- Modalismul (Doctrina „Numai Isus”)
- Modalismul Ilustrat
- Unitarianismul
- Triteismul
- Triteismul Ilustrat
- Aplicând Învățătura
- Câteva Întrebări
- Sumar

Capitolul 1

Originea Încercării

Cândva, toată creația lui Dumnezeu era în armonie cu El. Toate ființele erau conștiente de marea Sa iubire pentru ele. La vremea aceea nu exista nici o îndoială în mintea cuiva despre bunătatea și integritatea lui Dumnezeu. Dar această armonie și pace au fost curând sfărâmate datorită nașterii păcatului în inima lui Lucifer pe care astăzi îl numim Satan.

Biblia spune că Lucifer a fost creat desăvârșit. Dumnezeu afirmă despre el: „Ai fost desăvârșit în căile tale, din ziua în care ai fost creat, până în ziua în care s-a găsit nelegiuirea în tine.” (Ezechiel 28:15) „Lucifer” înseamnă „Purtător de Lumină,” și acesta a fost numele lui Satan înainte ca el să cadă. Dumnezeu i-a mai spus de asemenea lui Lucifer: „Cum ai căzut din cer, o Lucifer, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!” (Isaia 14:12) Lucifer era desăvârșit atunci când Dumnezeu l-a creat. Evident, el s-a supus primei și celei mai mari porunci care este să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său și cu toată mintea sa. Pentru ca Lucifer să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima sa, el trebuie să fi înțeles dragostea lui Dumnezeu pentru el, deoarece Biblia spune: „Noi Îl iubim pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit mai întâi.” (1 Ioan 4:19) Dragostea de Dumnezeu începe mereu cu o înțelegere și apreciere a dragostei lui Dumnezeu pentru noi.

Nu ni se spune cât timp a rămas Lucifer în acea condiție desăvârșită, însă Biblia afirmă că „nelegiuirea a fost găsită” în el. Este greu de imaginat cum Lucifer, cel care a trăit într-un univers desăvârșit cu un Dumnezeu al dragostei care este desăvârșit, a putut ajunge la un punct în care să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. În timp ce acest fapt rămâne un mare mister, Dumnezeu i-a descoperit lui Ezechiel câteva detalii referitoare la căderea lui Lucifer în păcat, detalii care ne ajută să înțelegem ce s-a întâmplat.

Dumnezeu i-a spus lui Lucifer: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.” (Ezechiel 28:17) Atunci când Dumnezeu a spus că inima lui Lucifer s-a îngâmfat, a fost un altfel de-a spune că el a devenit mândru, iar Dumnezeu a afirmat că acest lucru s-a întâmplat datorită a cât de frumos se credea. Această mândrie, afirmă Dumnezeu, i-a stricat înțelepciunea. Atunci când Dumnezeu a spus că înțelepciunea lui Lucifer a devenit coruptă, la ce înțelepciune se referea? Singura înțelepciune care poate fi relevantă în acest context este cunoștința lui Lucifer despre caracterul lui Dumnezeu. Această înțelepciune s-a stricat în Lucifer ca și consecință a mândriei sale.

Atunci când Lucifer era desăvârșit, Îl privea pe Dumnezeu ca pe o Persoană care este iubitoare, dreaptă și corectă în tot ceea ce face și, de aceea, Lucifer l-a iubit pe Dumnezeu cu toată inima sa. Oricum, Lucifer a început să se privească pe sine și să se gândească cât de frumos, desăvârșit și înțelept era. A început să fie mândru de sine însuși, de frumusețea și capacitățile sale. Pe măsură ce acest proces era în desfășurare, el a început să creadă că merită o poziție mai înaltă decât cea pe care Dumnezeu i-o încredințase. El a început să gândească că, de vreme ce este atât de frumos și merită o poziție mai bună în cer, Dumnezeu nu a fost corect cu el reținându-i ceea ce merita. După aceea, Lucifer a început să-l privească pe Dumnezeu ca pe o Persoană care este necinstită, incorectă și egoistă. El nu a mai recunoscut caracterul lui Dumnezeu plin de iubire. Înțelepciunea sa despre caracterul lui Dumnezeu s-a stricat, el a început să se îndoiască de dragostea lui Dumnezeu, făcând ca iubirea lui pentru Dumnezeu să se micșoreze.

Înțelepciunea lui Lucifer în ceea ce privește dragostea lui Dumnezeu a devenit atât de stricată încât a început să gândească că ar putea conduce universul mai bine decât Dumnezeu Însuși. Lucifer a afirmat în final: „Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” (Isaia 14:14)

După ce Lucifer a nutrit gânduri rele despre Dumnezeu, nu a fost mulțumit cu a-și păstra părerile pentru sine. Curând după aceea, a început să planteze semințele îndoielii în mințile îngerilor credincioși ai lui

Dumnezeu. El a dorit ca și alții să aibă aceeași imagine distorsionată despre dragostea lui Dumnezeu pe care el ajunsese s-o dețină. Biblia spune că Lucifer a avut un asemenea succes în campania sa de a reprezenta greșit caracterul plin de iubire a lui Dumnezeu, încât el a convins o treime din mulțimea de îngeri să-l urmeze în rebeliunea sa. (vezi Apocalipsa 12:4,7.9)

De la bun început ideea că Dumnezeu nu era atât de iubitor și atent pe cât pretindea, a fost minciuna lui Lucifer. Păcatul a început cu o îndoială a dragostei lui Dumnezeu, iar Lucifer a știut că dacă îi va determina și pe alții să pună sub semnul întrebării dragostea lui Dumnezeu, îl vor însoți în răzvrătirea sa. El și-a asumat sarcina de a pune la îndoială dragostea lui Dumnezeu, de a aduce dragostea lui Dumnezeu la judecată.

Eva în grădina Edenului

În cele din urmă Satan a fost alungat din cer, dar nu a renunțat la campania sa împotriva lui Dumnezeu. Controversa a continuat pe acest pământ. Având înfățișarea unui șarpe, a înșelat-o pe Eva să accepte punctul său de vedere distorsionat despre caracterul lui Dumnezeu. Biblia spune: „Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: ‚Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‚Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’ Femeia a răspuns șarpelui: ‚Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.’ Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: ‚Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.’” (Geneza 3:1-3) La acest punct, Eva a crezut în mod inocent și desăvârșit că Dumnezeu o iubea din toată inima Sa. Ea avea toate motivele pentru a crede că Dumnezeu veghea asupra celor mai bune interese ale ei prin faptul că i-a reținut rodul pomului cunoștinței binelui și răului. Dumnezeu a oprit-o din a mânca din rodul aceluși pom pentru că acest lucru ar fi avut un efect foarte negativ asupra ei și ar fi murit. Eva a înțeles că rodul îi era nociv și de aceea a crezut că Dumnezeu era bun și plin de dragoste pentru că a oprit-o din a mânca din el.

Aici este punctul în care Satan a prins ocazia de a împărtăși viziunea sa distorsionată despre caracterul lui Dumnezeu. „Atunci șarpele a zis femeii: ‚Hotărât, că nu veți muri! dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.’”

Observați intenția din spatele minciunii lui Satan! Nu numai că contrazicea Cuvântul lui Dumnezeu prin afirmația că Eva nu va muri, dar adevărata sa intenție era de a-i oferi Evei o imagine distorsionată a caracterului plin de dragoste al lui Dumnezeu. Satan știa că atât timp cât Eva înțelegea că rodul îi era dăunător, ea îl privea pe Dumnezeu ca fiind bun pentru că i-l reținuse. Așa că Satan a înșelat-o pe Eva să creadă că rodul pomului era în realitate bun pentru ea, ceea ce însemna că Dumnezeu fusese rău pentru că i-l reținuse. Acesta era scopul lui Satan. El dorea ca Eva să-L privească pe Dumnezeu așa cum Îl privea el, ca pe o Persoană nedreaptă, incorectă, rea și lipsită de dragoste. Acesta a fost adevărata intenție din spatele primei minciuni a lui Satan adresată omenirii.

Satan a sădit o sămânță de îndoială în mintea Evei. Ea a început să se întrebe de ce Dumnezeu i-a reținut rodul. Ea înțelese că era pentru binele ei, dar acum începuse să se îndoiască. Privind țintă la fruct, Eva a gândit cam așa: „Se poate ca Dumnezeu să fi reținut acest fruct de la mine pentru că El nu dorește ca eu să devin înțeleaptă și să ating un nivel mai înalt?”

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat, deci, din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.” (Geneza 3:6) Satan a reușit s-o atragă pe Eva în rebeliunea sa împotriva lui Dumnezeu. Ce a cauzat căderea Evei? Cum a reușit Satan să convingă o ființă desăvârșită, fără păcat să se răzvrătească pe față împotriva lui Dumnezeu?

Până la acea dată, Eva era convinsă că Dumnezeu o iubea foarte mult. Dumnezeu a făcut multe lucruri minunate pentru ea. El se îngrijea mereu de nevoile ei, și totul era minunat în frumoasa grădină. La îndemnul lui Satan, Eva a început să se întrebe dacă Dumnezeu o iubea cu adevărat. A început să se întrebe dacă era bine faptul că Dumnezeu i-a reținut fructul. Curând, ea a dat crezare minciunii lui Satan și s-a îndoit de dragostea lui Dumnezeu. A mâncat fructul, și știm cu toții restul istoriei.

Marea Controversă

Lipsa de încredere în dragostea lui Dumnezeu a fost ceea ce l-a determinat pe Satan să apuce pe această cale. Lipsa de încredere în dragostea lui Dumnezeu a fost ceea ce a convins-o pe Eva să păcătuiască. Lipsa încrederii în dragostea lui Dumnezeu este ceea ce ne menține în păcat astăzi. Numai printr-o descoperire a dragostei fără margini a lui Dumnezeu și prin aprecierea acesteia putem să fim aduși înapoi la Dumnezeu, într-o relație plină de dragoste, cu mult mai mult decât am gustat vreodată.

De mult timp oamenii trăiesc în bezna necunoașterii dragostei imense a lui Dumnezeu pentru ei. Numai pentru a face cunoscută dragostea lui Dumnezeu și pentru a-Și salva copiii, Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut. Isus a venit pentru a descoperi minunatul caracter plin de iubire pe care Dumnezeu o are pentru fiecare dintre noi. El a venit pentru a clarifica odată pentru totdeauna faptul că Dumnezeu este dragoste, iar dragostea Sa este atât de mare încât El este pregătit să renunțe la tot ce are mai scump pentru a-i salva pe cei ce s-au răzvrătit împotriva Sa.

Caracterul plin de iubire a lui Dumnezeu a constituit miezul controversii dintre Hristos și Satan. Scopul lui Satan a fost acela de a-i înșela pe oameni cu privire la adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Satan dorește ca noi să credem că Dumnezeu nu este atât de iubitor pe cât se pretinde a fi. Satan știe că dacă ne convinge în această privință, nu ne vom preda niciodată pe deplin viețile lui Dumnezeu, într-atât încât să urâm păcatul atât de mult încât să ne oprim din a păcătui și să obținem biruința asupra crizei semnului fiarei care se va dezlănțui curând pe acest pământ. Numai dacă vom înțelege dragostea lui Dumnezeu vom fi capabili de a-L iubi suficient de mult încât să împlinim porunca pe care Isus a numit-o „prima și cea mai mare poruncă.” Isus a spus: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată mintea ta. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă.” (Matei 22:37,38)

Un Înger Cu o Solie Vitală

Deoarece controversa asupra caracterului lui Dumnezeu este atât de înverșunată, și pentru a câștiga avânt pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul acestei lumi și de criza semnului fiarei, Dumnezeu a trimis o solie foarte specială poporului Său, solie simbolizată prin cel dintâi înger din Apocalipsa 14. Această solie ne va face capabili să câștigăm „biruința asupra fiarei, a icoanei ei, și a numărului numelui ei.” (Apocalipsa 15:2)

Apoi urmează imediat relatarea lui Ioan despre criza semnului fiarei din Apocalipsa 13, unde a scris: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o *Evanghelie veșnică*, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor.” (Apocalipsa 14:6) Acest înger reprezintă lucrarea lui Dumnezeu făcută prin oameni pentru a vesti o solie „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor.” Este aceeași solie la care S-a referit Isus când a afirmat: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor popoarelor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14)

Chiar înainte de a veni sfârșitul, Evanghelia cea veșnică vă fi vestită în toată lumea. Ce este Evanghelia *veșnică*? Cuvântul *Evanghelie* înseamnă „veste bună.” „După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc Evanghelia păcii, și aduc veștile bune ale lucrurilor bune!” (Romani 10:15) Așadar, această solie care trebuie să meargă în toată lumea este veșnica veste bună a lucrurilor bune. Ce veste bună poate fi *veșnica* veste bună? Cineva vă poate spune: „Am o veste bună! Tocmai ai câștigat un milion de dolari!” Acesta poate fi o veste bună, însă este o veste bună care are un caracter temporar; nu este o veste bună *veșnică*. Veste bună cea veșnică este cea veste bună care va rămâne veste bună de-a lungul veșniciei.

Pavel a adus lumină asupra acestei chestiuni atunci când a scris: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, și de asemenea a Grecului; deoarece în ea este neprihănirea lui Dumnezeu, prin credință și care duce la credință.” (Romani 1:16,17) Evanghelia descoperă neprihănirea, sau bunătatea lui Dumnezeu. Cu adevărat aceasta este vestea bună cea *veșnică*; vestea cea bună care va fi încă veste bună și peste un milion de ani de acum înainte, și în toată veșnicia.

Pavel a mai afirmat ceva în aceste versete, lucru pe care trebui să-l observăm în mod deosebit. El a spus că Evanghelia este „**puterea** lui Dumnezeu pentru mântuire.” Atunci când bunătatea și dragostea lui Dumnezeu îți sunt descoperite, acestea devin o putere motivatoare care îți schimbă viața. Pavel a exprimat acest lucru într-un

alt loc astfel: „bunătatea lui Dumnezeu te conduce la pocăință?” (Romani 2:4) Înțelegând bunătatea lui Dumnezeu, dragostea, compasiunea, delicatețea și mila Sa, toate acestea ne conduc la pocăință și ne motivează la a-L servi neîncetat. Dragostea este un mijloc pe care Dumnezeu îl folosește pentru a înlătura păcatul din viețile noastre.

Acum, pentru că avem o înțelegere adecvată a scopului Evangheliei veșnice, putem să cercetăm ce dorește acest înger care are Evanghelia veșnică să ne spună. El a strigat: „cu glas tare: ,Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!’” (Apocalipsa 14:7) Alți doi îngeri îl urmează imediat pe acesta, aducând mai multe detalii care ne ajută să obținem biruința asupra semnului fiarei, dar acesta este singurul care ne indică ce să facem. Sunt trei lucruri care suntem îndemnați să le îndeplinim:

- ❶ „Temeți-vă de Dumnezeu.”
- ❷ „Dați-I lui onoare.”
- ❸ „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul.”

Putem observa faptul că solia îngerului al treilea cheamă oamenii la o închinare și recunoaștere a adevăratului Dumnezeu al cerului. Bazându-ne pe ceea ce am descoperit referitor la Evanghelia cea veșnică, știm că această solie este destinată pentru a descoperi bunătatea și iubirea lui Dumnezeu. Ea cheamă oamenii să cunoască identitatea lui Dumnezeu și caracterul Său plin de iubire; această înțelegere îi va face capabili să Îl iubească pe Dumnezeu din toată inima și să obțină biruința asupra semnului fiarei. Numai cei care vor înțelege Evanghelia cea veșnică vor fi capabili să se închine lui Dumnezeu în spirit și în adevăr, acceptând astfel solia îngerului al treilea.

Cel mai Important Proces Al Tuturor timpurilor

Satan a pus la îndoială dragostea lui Dumnezeu. El a chemat în instanță dragostea lui Dumnezeu, iar *tu* ești un membru al juriului. Depinde de *tine* de a decide cine are dreptate în această controversă. Acest proces a ajuns la *tine* pentru o decizie. Decizia *ta* va avea consecințe veșnice pentru că ea va determina modul în care te vei raporta la Dumnezeu, dimensiunea dragostei tale pentru El, supunerea ta față de poruncile Sale și, în final, calificarea ta de a intra în împărăția cerurilor.

Vei fi *tu* unul dintre aceia despre care Dumnezeu va proclama în mod triumfător: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”? (Apocalipsa 14:12) Vei fi *tu* unul dintre cei binecuvântați care „păzesc poruncile Lui ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate”? (Apocalipsa 22:14) Dacă te vei număra printre aceia, trebuie să iei decizia corectă în acest mare proces în care toți am fost implicați. Trebuie să cercetezi dovezile pentru *tine* însuși și să ajungi să-L apreciezi pe Dumnezeu așa cum este El descoperit în Cuvântul Său și prin Fiul Său, Isus Hristos. Numai atunci se va putea spune pe bună dreptate despre *tine* că ești un „închinător adevărat.” (Ioan 4:23)

Te rog să citești mai departe pentru că dovezile din acest proces trebuie cercetate până la capăt pentru a fi capabil de o decizie exactă. Solomon a scris: „Cine răspunde fără să fi ascultat, face o prostie și își trage rușinea.” (Proverbe 18:13)

Capitolul 2

Biblia Despre Dumnezeu

Dumnezeu l-a creat pe om cu o dorință lăuntrică de a se închina. Poți merge oriunde în lume chiar în cel mai îndepărtat trib din Africa, și vei descoperi că și ei se închină. Există ceva în credința că Dumnezeu există, ceva ce umple un gol în viața omului.

Unii, din dorința de a se închina, și-au confecționat zei din lemn și piatră. Alții, în imaginația lor, au inventat zei mistici.

Fiecare religie se bazează pe o anumită concepție despre Dumnezeu. Din păcate, multe religii se bazează pe o concepție falsă despre zei, iar unele se bazează chiar pe o concepție falsă despre adevăratul Dumnezeu.

Un lucru este sigur pentru cei care aleg să se închine: întreaga lor viață și caracter sunt modelate de imaginea persoanei pe care o percep ca fiind Dumnezeul lor. (vezi 2Corinteni 3:18) Cei care venerază un zeu aspru și crud, vor deveni asprii și cruzi. Deci, modul în care o persoană îl percepe pe Dumnezeu îi influențează în mod dramatic caracterul și, în final, va determina dacă acea persoană va trăi veșnic sau va muri pentru totdeauna în iazul de foc.

Cea mai mare și cea mai importantă diferență dintre creștinism și păgânism constă în Dumnezeul pe care îl venerază. Pentru ca cineva să fie creștin, trebuie să înceapă prin a avea o înțelegere sănătoasă despre adevăratul Dumnezeu.

Sunt mulți care cred că toți creștinii au aceleași idei despre Dumnezeu. Oricum, este uimitor că în cadrul creștinismului există atât de multe idei diferite despre Dumnezeu, iar aceste idei diferite variază într-un mod atât de *dramatic* de la un grup la altul. Dar cum poți ști care din aceste idei este adevărată?

Prietenii mei, putem fi foarte recunoscători că Dumnezeu nu ne-a lăsat să ghicim în ceea ce privește acest subiect atât de important ca acesta. El ne-a dat Cuvântul Său pentru a studia și a afla adevărul. Așadar, astăzi ne vom uita în Bibliile noastre pentru a descoperi pentru noi înșine ceea ce Dumnezeu a descoperit despre Sine.

În Ioan capitolul 4 citim despre momentul în care Isus s-a întâlnit cu o femeie din Samaria la fântâna lui Iacob. În discuția lor, Isus a făcut o afirmație pe care avem mare nevoie să o luăm în considerare. El i-a spus: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți.” (Ioan 4:22) Vă puteți imagina cât de șocată a fost această femeie când a auzit aceste cuvinte. Samaritenii nu erau păgâni. Ei pretindeau că venerază Același Dumnezeu ca și evreii. Dar Isus i-a spus acestei femei că ea nu știa la ce se închină.

Apostolul Pavel a făcut o mărturisire similară celor din Areopag când a spus: „Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: ‚UNUI DUMNEZEU NECUNOSCU!’ Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu.” (Fapte 17:23) Îi felicita Pavel pe cei din Areopag pentru că venerau un zeu necunoscut? O lăuda Isus pe femeia de la fântână pentru că venera ceva ce nu cunoștea? Cu siguranță că nu! Acest gen de închinare este inutilă și îi este neplăcută lui Dumnezeu.

În Ieremia 9:23,24 Dumnezeu îi spune profetului: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu Sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.”

Dumnezeu dorește ca noi să-L iubim și să I ne închinăm pentru că știm cum este. El dorește să înțelegem cum este El și cum este caracterul Său astfel încât atunci când I ne închinăm, să știm Cui ne închinăm. Când ne închinăm la ceva ce nu cunoaștem sau nu înțelegem, atunci nu ne închinăm în realitate adevăratului Dumnezeu. Cei care au ridicat un altar „unui zeu necunoscut” nu se închinau adevăratului Dumnezeu deloc. Închinarea lor

era direcționată către cineva, dar cu siguranță cu către Dumnezeu cerului. Biblia ne spune că atunci când venerăm zei falși sau idoli, de fapt ne închinăm lui Satan;

În 1Corinteni 10:20, Pavel a scris: „Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășire cu dracii.” Iar în Deuteronom 32:16,17 citim următoarele: „L-au întărtat la gelozie prin dumnezei străini, L-au mâniat prin urâciuni. Au adus jertfe demonilor, nu lui Dumnezeu, unor zei pe care nu-i cunoșteau, zei noi, veniți de curând, de care nu se temuseră părinții voștri.” Deci vedeți, Biblia învață că dacă venerăm idoli sau zei pe care nu-i cunoaștem, ne închinăm de fapt demonilor.

Prieteni, această problemă este foarte serioasă! Ar fi bine să ne asigurăm că Îl cunoaștem pe Cel pe care Îl venerăm deoarece dacă greșim aici, atunci îl venerăm pe Satan și suntem pierduți.

Satan lucrează în această lume pentru a amăgi omenirea să venereze zei falși. El caută să ascundă de noi adevărul despre Dumnezeu cerului și despre dragostea Sa pentru noi.

Dacă venerăm un zeu pe care nu-l cunoaștem, chiar dacă nu este un idol care poate fi văzut, îl venerăm pe Satan ca și când am fi servii lui Baal.

Singurul Dumnezeu al Bibliei

Să ne deschidem Bibliile și să vedem ce scrie acolo despre Dumnezeu. În Isaia 44:6 Dumnezeu spune: „În afară de Mine nu este un alt Dumnezeu,” iar în versetul 8 continuă; „Este oare un alt Dumnezeu în afară de Mine? Da, nu este alt Dumnezeu, nu cunosc altul!” Acesta este un limbaj foarte precis care arată că Cel ce vorbește este singur. Toate pronumele sunt la singular, indicând că numai o singură persoană vorbește. Cine este această persoană?

Pavel a clarificat aceasta în prima sa scrisoare către corinteni. El a scris: „știm ... că nu este decât un singur Dumnezeu.” (1Corinteni 8:4) Pentru a face absolut clar la cine se referea numindu-L Dumnezeu în afară de care nu este altul, Pavel continuă. În versetul 6 el a scris: „Pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl.” Pavel a înțeles că singurul Dumnezeu al Bibliei este Tatăl și nimeni altcineva.

Isus a înțeles în același fel. După ce Isus a spus: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn.” un scrib I-a spus: „Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul în afară de El.” (Marcu 12:29,32) Cine este singurul Dumnezeu la care se referea scribul? Se referea el la Isus ca fiind singurul Dumnezeu? Cu siguranță că nu! El se referea la Tatăl, iar Isus știa lucrul acesta.

Cu o altă ocazie, în timp ce Isus vorbea cu scribii și cu fariseii, El a afirmat: „Dacă Mă slăvesc Eu însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeul vostru.” (Ioan 8:54) Isus știa că atunci când scribii și fariseii spuneau „Dumnezeu,” ei se refereau la Tatăl Său. Atunci când acest scrib a spus: „Dumnezeu este unul singur, și nu este altul în afară de El,” Isus știa că vorbește despre Tatăl Său.

L-a corectat Isus pe scrib spunând: „Greșești; Eu sunt de fapt singurul Dumnezeu al Bibliei!”? Cu siguranță că nu! Din contră, Isus l-a felicitat pentru răspunsul bun, exclamând: „Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu.” Isus știa că acest om vedea corect, că nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl, și nu este un altul în afară de El.

Tatăl este numit „singurul Dumnezeu adevărat” (Ioan 17:3), „Dumnezeul Preaînalt” (Marcu 5:7), „singurul Stăpânitor” (1Timotei 6:15), „singur Dumnezeu și Tată al tuturor” (Efeseni 4:6), și se afirmă de câteva ori că „nu este un alt Dumnezeu în afară de El.” (Marcu 12:32; Isaia 44:6; 1Corinteni 8:4, etc.) Biblia afirmă foarte clar că „singurul Dumnezeu” al Bibliei este „Dumnezeu Tatăl.” (1Corinteni 8:6)

În Biblie Tatăl declară că El este singurul Dumnezeu și că nu există un alt dumnezeu în afară de El. Isus a învățat același adevăr, și totuși, în Noul Testament descoperim că și Hristos este numit Dumnezeu. (Evrei 1:8) Cum se poate asta?

În Biblie, cuvântul „dumnezeu” are mai multe înțelesuri. Într-un sens foarte limitat, oamenii sunt numiți „dumnezei.” Atât grecescul „*theos*” cât și ebraicul „*elohim*” care sunt de cele mai multe ori traduse „dumnezeu” sunt folosite pentru oameni. (Exodul 7:1; Palmul 82:6; Ioan 10:34) Atunci când cuvântul „dumnezeu” este folosit în acest sens, există sute și mii de dumnezei.

Într-un sens și mai limitat, îngerii sunt numiți dumnezei. David a scris despre om: „L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât îngerii (*elohim*).” (Palmul 8:5) Cuvântul „îngerii” în acest verset vine de la ebraicul „*elohim*.”

Modul în care „*elohim*” este folosit aici indică o ființă care este mai elevată decât omul, dar termenul este folosit tot într-un sens limitat, sensul acesta implicând posibilitatea existenței mai multor dumnezei.

Referindu-se la Hristos, termenul „dumnezeu” este folosit într-un sens și mai limitat, și anume pentru a indica *natura* Sa ca Ființă care este pe același nivel cu Tatăl Său – lucru ce nu poate fi afirmat despre nici o altă ființă din Univers. Biblia spune că Hristos era „în forma lui Dumnezeu.” (Filipeni 2:6)

Dar chiar și atunci când termenul „dumnezeu” este folosit cu referire la Hristos, el are un sens limitat deoarece Hristos are un Dumnezeu care este „capul lui Hristos,” „deasupra tuturor” și „mai mare decât” El. (1Corinteni 11:3; Efeseni 4:6; Ioan 14:28) Atunci când termenul „Dumnezeu” este folosit în sensul său absolut și nelimitat, el nu poate fi aplicat decât unei singure persoane, și acea persoană este numai Tatăl. Isus a afirmat că Tatăl Său este „singurul Dumnezeu adevărat.” (Ioan 17:3) Pavel a spus: „nu este un alt Dumnezeu decât un ... Dumnezeu, Tatăl.” (1Corinteni 8:4,6) Din cele 1354 de ori, termenul „dumnezeu” este folosit în Noul Testament de mai mult de 99% ca referindu-se exclusiv la Tatăl, în timp ce Fiului Său acesta este aplicat în patru rânduri. (Ioan 1:1; Ioan 20:28; Evrei 1:8; 1Timotei 3:16)

Așadar, pentru a clarifica, există mulți dumnezei atunci când termenul „dumnezeu” este folosit în sensul său limitat, incluzând oamenii și îngerii. Atunci când termenul „dumnezeu” este folosit ca adjectiv pentru a descrie natura lui Dumnezeu, așa cum apare în Ioan 1:1, atunci acesta se aplică numai la două ființe divine: Tatăl și Isus Hristos, singurul Său Fiu născut. Fiul lui Dumnezeu este în mod desăvârșit divin prin natura Sa deoarece Tatăl Său este divin, la fel cum eu sunt complet uman deoarece părinții mei sunt oameni.

Atunci când termenul „dumnezeu” este folosit în sensul său absolut pentru a-L indica pe „Cel Preaînalt,” „Suveranul Universului,” „singurul Dumnezeu adevărat,” atunci nu există decât un singur Dumnezeu, Tatăl în afară de care nu mai există un altul.

Dragostea lui Dumnezeu

Pentru a ne închina lui Dumnezeu „în spirit și în adevăr” (Ioan 4:24) noi trebuie să cunoaștem nu numai identitatea Sa, dar și caracterul Său plin de dragoste. În cel mai cunoscut verset al Bibliei, Isus a afirmat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16) Atunci când Isus a spus că Dumnezeu „*atât de mult a iubit lumea,*” El afirma: „Atât de mult te iubește Dumnezeu pe tine; El te iubește atât de mult încât a făcut ceva – El Și-a demonstrat dragostea pe care o are pentru tine prin faptul că a renunțat la ce avea mai drag, singurul Său Fiu născut.”

Dacă Dumnezeu ar fi iubit lumea atât de mult încât ar fi dar un țap, noi am fi pus dragostea Sa la îndoială în mod serios, deoarece un țap ar fi aproape egal cu nimic pentru Dumnezeu de vreme ce țapul este ceva pe care El l-a creat. Dacă Dumnezeu ar fi lumea atât de mult încât ar fi dat un om, ce am fi gândit atunci? Ei bine, asta e puțin mai bine decât un țap, dar este tot un dar mic, deoarece oamenii sunt tot ființe create. Dar dacă Dumnezeu ar fi iubit lumea atât de mult încât să dea un înger? Acest dar e mai bun decât omul, dar este încă mult prea slab pentru a demonstra cât de mult ne iubește El. Vezi, modul în care înțelegem dragostea lui Dumnezeu depinde de valoarea darului pe care l-a dat pentru noi. Cu cât este mai valoros darul pe care l-a dat, cu atât mai bine putem înțelege dragostea Sa pentru noi.

Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu *născut* pentru noi. El mai are și alți fii, dar nu are decât un singur Fiu *născut*. Și noi putem fi „fii ai lui Dumnezeu” prin *adopție* (Apocalipsa 8:14), îngerii sunt „fii ai lui Dumnezeu” prin *creație* (Iov 1:6; 2:1), dar Isus Hristos este singurul Fiu *născut* al lui Dumnezeu. Ceea ce Îl deosebește pe Isus de restul ființelor din univers, lucru prin care înțelegem dragostea lui Dumnezeu pentru noi, este tocmai faptul că El a fost *născut*. Acest lucru Îl așează în cea mai strânsă legătură cu Dumnezeu.

Dumnezeu cunoaște din proprie experiență cea mai valoroasă posesie pe care cineva o poate avea. El știe că nimic nu este mai prețios pentru cineva decât copilul pe care îl iubește. Acest lucru este arătat atunci când Dumnezeu a probat dragostea și loialitatea lui Avraam cerându-i să-l ofere pe fiul său iubit, Isaac, ca jertfă. Dorința lui Avraam de a se supune poruncii lui Dumnezeu a demonstrat că Îl iubea pe Dumnezeu din toată inima sa. S-a demonstrat că era gata să renunțe la tot ce avea pentru Dumnezeu.

Același lucru este valabil și în cazul lui Dumnezeu. Când L-a dat pe singurul Său Fiu născut a demonstrat că este pregătit să renunțe la tot ce are, să sufere orice durere și să îndure orice greutate pentru a-i salva pe cei pe

care îi iubește. Asta a vrut să spună Pavel când a afirmat: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată toate lucrurile?” (Romani 8:32)

Dumnezeu ne iubește cu adevărat, dar această dragoste nu poate fi cuprinsă decât prin înțelegerea faptului că Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu *născut*. Înțelegerea dragostei lui Dumnezeu așa cum a fost demonstrată prin darul Fiului Său este de o importanță vitală pentru noi, deoarece ea este cheia care ne face în stare să biruim lumea. Ioan a scris: „Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este *Fiul lui Dumnezeu?*” (1Ioan 5:5) Credința că Isus este Fiul *născut* al lui Dumnezeu ne face capabili să biruim lumea prin faptul că ne înalță modul în care înțelegem dragostea lui Dumnezeu și ne face capabili de asemenea să-L iubim din toată inima noastră. Ioan a exprimat acest lucru astfel: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” (1Ioan 4:19)

Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu

Ce a vrut să spună Isus atunci când a afirmat că El era *născut*? Isus, vorbind despre Sine, a spus: „Am fost **născută** când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost **născută** ... Acolo eram cu El, crescută lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” (Proverbe 8:24,25,30; 1Corinteni 1:24,30)

Potrivit Bibliei, Isus Hristos a fost născut înainte a ceva să fi fost creat – cu mult înainte ca Dumnezeu să-L fi trimis în lume. (Evrei 1:1-9; Coloseni 1:15; Ioan 3:16,17;18:37; 1Ioan 4:9) *Modul* în care a fost născut nu-l putem cunoaște, dar Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem că El și Fiul Său au o relație familială adevărată, strânsă care nu este doar ceva teatral.

Prietenii mei, Dumnezeu chiar spune adevărul. El afirmă că L-a dat pe singurul Său Fiu născut. Dacă Isus Hristos nu era Fiu născut al lui Dumnezeu trimis de El în lume, atunci ce a dat Tatăl? Mulți creștini sinceri cred că Isus Hristos a fost un egal cu Tatăl, de aceeași vârstă cu El. Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci ce a dat Tatăl este numai un prieten! Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci Cel ce ne iubește cel mai mult este Hristos deoarece El este Cel care a fost gata să moară pentru noi.

Este foarte adevărat că Isus Hristos ne iubește foarte mult, și Îi mulțumim pentru această dragoste. Oricum, Biblia învață că Tatăl a suferit enorm atunci când Fiul Său suferea sub povara păcatelor noastre. (Compară Psalmul 18:4-11 cu Matei 27:45-51) În istoria lui Avraam, este evident că tatăl a fost cel care a suferit mai mult decât Isaac atunci când a renunțat la fiul său iubit. Isus a spus: „Tatăl Însuși vă iubește.” (Ioan 16:27) Ioan a scris: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl!” (1Ioan 3:1) Nu putem vedea dragostea Tatălui dacă nu cunoaștem ce a dat pentru noi. „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că *Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut*, ca noi să trăim prin El.” (1Ioan 4:9) Dumnezeu are un singur Fiu născut pe care L-a dat de bună voie pentru ca păcatele tale să poată fi iertate și să poți trăi pentru veșnicie. Slavă lui Dumnezeu pentru o asemenea dragoste!

Unii cred că Dumnezeu nu poate avea un Fiu, dar Isus a spus: „la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.” (Marcu 10:27) Biblia se referă la Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu de cel puțin 120 de ori. Biblia face lucrul acesta de 47 de ori folosind expresia „Fiul lui Dumnezeu.” Referitor la adevărata calitate de Fiu al lui Hristos, El este numit „singurul născut” de cinci ori, „primul născut” de trei ori, „întâiul născut” o dată și „copilul sfânt” al lui Dumnezeu de două ori. Patru versete afirmă că El a fost „născut” înainte de întruparea Sa. Patru versete afirmă faptul că a fost „născut” sau că a „provenit” din Tatăl. Dovezile acestea sunt copleșitoare. Hristos este cu adevărat Fiul literal născut al lui Dumnezeu, provenit din Tatăl înainte de întâiul act al creației. Dacă Dumnezeu dorește să credem altceva, nu a prezentat acest lucru așa cum ar fi trebuit în Biblie. De fapt, dacă Dumnezeu ar fi dorit să credem altfel, ne-a încurcat în mod deliberat lăsând atât de multe afirmații clare ce indică că Hristos este literalmente Fiul născut al lui Dumnezeu, fără nici cel mai mic semn care să arate că nu ar trebui să înțelegem aceste cuvinte în mod literal. Totuși, „Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci a păcii.” (1Corinteni 14:33)

Orice scriitor sau vorbitor public știe că atunci când folosește un cuvânt sau o frază care ar putea fi ușor înțeleasă greșit, trebuie să facă clarificări pentru a preveni ca oamenii să tragă concluzii greșite. Totuși, de-a lungul Noului Testament, acolo se afirmă despre Hristos că este Fiul născut al lui Dumnezeu, nu există nici o corectură sau clarificare pentru ca aceste cuvinte să nu fie înțelese în sensul lor imediat. Isus afirmă că El este

„singurul Fiul născut al lui Dumnezeu.” (Ioan 3:18) Referitor la un alt subiect, principiul putând fi aplicat însă și aici, El a spus: „Dacă nu ar fi fost așa, v-aș fi spus.” (Ioan 14:2)

Ai putea gândi: „Întotdeauna am crezut că Isus este Fiul lui Dumnezeu.” Minunat! Ai putea de asemenea să gândești: „Nu cred toți creștinii că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” După cum vom vedea mai târziu, adevărul este că majoritatea celor ce pretind a fi creștini nu cred că Isus este Fiul adevărat al lui Dumnezeu.

Moartea Fiului lui Dumnezeu

Salvarea noastră a fost realizată la moartea Fiului lui Dumnezeu. „Am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său.” (Romani 5:10) Observați că nu este vorba despre moartea Fiului omului (natura umană), ci de moartea Fiului lui Dumnezeu care ne-a împăcat cu Dumnezeu.

Aceste câteva cuvinte ale lui Pavel înseamnă mult mai mult decât putem înțelege printr-o lectură rapidă. Dumnezeu ne iubește atât de mult încât L-a trimis în lume pe singurul Său Fiul pentru a muri pentru nemernicii de păcătoși ca tine și ca mine. Asta e mai mult decât o expresie stereotipă. Gândul din aceste cuvinte demonstrează imensul sacrificiu pe care Dumnezeu l-a făcut pentru noi. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32) Dacă Dumnezeu este gata să-L dea pe singurul Său Fiul pentru noi, acesta dovedește fără nici cea mai mică îndoială că El este gata să dea tot ceea ce are pentru noi, deoarece Fiul Său însemna pentru El mult mai mult decât orice din univers. Înțelegerea a ceea ce s-a petrecut la cruce, va topi inimile noastre ca nimic altceva.

Chinul extraordinar pe care L-a îndurat Hristos la cruce este descris în următoarele versete: „M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întuneric, în adâncuri. Mânia Ta mă apasă, și mă năpădești cu toate valurile Tale. Selah.” (Psalmul 88:6,7) Hristos a suferit cea mai teribilă moarte. Alții au suferit tot atât sau chiar mai mult dacă ne referim la durerile fizice. Dar moartea Sa a fost cea mai teribilă dacă o raportăm la relația atât de apropiată pe care o avea cu Tatăl Său, pierderea acesteia cauzându-i teribilul chin pe care nimeni nu-l va mai suferi vreodată. Agitația emoțională a lui Hristos a fost atât de mare atunci când a înțeles neplăcerea Tatălui Său. Cu toate că nu a păcătuit, a fost ispitit că creadă că va suferi moartea veșnică pentru salvarea ta și a mea. Hristos a luat decizia conștientă să moară pentru veșnicie pentru ca tu să poți trăi împreună cu Dumnezeu pentru totdeauna, dacă aceasta ar fi fost necesar.

Oricând Fiul lui Dumnezeu ar fi putut striga către Tatăl Său pentru a-L elibera, dar a mers mai departe, știind că cineva va fi salvat. Atunci când un grup de soldați au venit pentru a-L aresta pe Hristos, Petru a început să se lupte pentru El, dar Hristos l-a muștrat spunând: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26:53) El a fost hotărât să nu cedeze niciodată, chiar dacă acest lucru ar fi presupus să înceteze din viață pentru totdeauna. A fost hotărât să-Și predea voința Tatălui Său. „Și El a spus: , Ava, Tată, Ție toate lucrurile Îți sunt cu puțință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.” (Marcu 14:36) Fiul lui Dumnezeu a fost „ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:8) La sfârșit, a strigat în agonie: „Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46) Fiul lui Dumnezeu a suferit o moarte reală pentru păcatele noastre atunci când păcatele întregii lumi au fost așezate pe El. (Isaia 53:6; Ioan 2:2) Nu a fost o prefăcătorie, nu a fost un teatru, a fost real.

Sunt unii care pretind că Hristos a venit jos din cer și a locuit într-un trup omenesc și că, atunci când a trebuit să moară, a murit numai acel trup, în timp ce ființa divină care a coborât din cer a rămas vie. Având acest punct de vedere ar trebui să concluzionăm că pentru răscumpărarea noastră a fost făcut un sacrificiu omenesc. Indiferent de cât de preamărit a fost Fiul preexistent, indiferent cât de slăvit a fost, cât de puternic sau chiar veșnic, dacă nu a murit decât ceea ce era omenesc din El, sacrificiul a fost numai uman. Este contrar rațiunii să credem că un sacrificiu omenesc este suficient pentru a răscumpăra omenirea, și este contrar Scripturii să afirmăm că numai jumătate din Hristos a murit. Să vedem din Biblie de ce este astfel.

În Evrei capitolul unu, Pavel Îl prezintă pe Hristos ca fiind foarte înălțat, Cel care a fost născut după imaginea exactă a persoanei Tatălui Său. Apoi, în Evrei capitolul doi, Pavel explică necesitatea ca Hristos să devină om pentru a ne răscumpăra. El explică: „Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii pentru a suferi moartea, încununat cu slavă și cu cinste; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” (Evrei 2:9) Pavel explică importanța necesității ca Hristos să devină om, făcut

cu puțin mai prejos decât îngerii astfel încât să poată muri; nu pentru ca un trup omenesc să poată muri, ci pentru ca Fiul divin al lui Dumnezeu să poată muri. Acest verset nu ar avea nici un sens dacă Fiul lui Dumnezeu nu a murit în mod desăvârșit.

Faptul că Hristos a murit este evidențiat și mai mult în următoarele versete: „Să aveți în voi mintea aceasta, care era și în Hristos Isus: El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a golit pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume.” (Filipeni 2:5-9)

Aceste versete sunt foarte clare. Exact Aceeași Ființă care avea chipul lui Dumnezeu în versetul șase, a murit în versetul opt. Isus Hristos Însuși a clarificat lui Ioan faptul că a fost mort. Isus a spus: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor, amin. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” (Apocalipsa 1:18)

În Isaia 53 citim următoarea relatare: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească; L-a adus în necaz; Dar, după ce Își va da sufletul ca jertfă pentru păcat, ... Și-a dat sufletul la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, și a purtat păcatele multora și a făcut mijlocire pentru păcătoși.” (Isaia 53:10-12)

Potrivit Scripturii, sufletul lui Hristos a murit; sufletul lui Hristos a fost adus ca jertfă pentru păcat. Sufletul unei persoane constituie întreaga ființă. Dacă sufletul moare, întreaga ființă este moartă. Sufletul este mai mult decât trupul. Isus a spus: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.” (Matei 10:28)

Ni se spune că sufletul lui Hristos era în mormânt. În ziua cincizecimii, Petru a spus: „despre învierea lui Hristos a proorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea.” (Fapte 2:31) Termenul „locuința morților” din versetul anterior a fost tradus din grecescul „hades”. Acest termen înseamnă mormânt în fiecare caz. Sufletul lui Hristos a rămas împreună cu trupul Său în mormânt.

Spiritul lui Hristos l-a inspirat pe David să scrie următoarele referitor la moartea lui Hristos: „Sunt închis și nu pot să ies.” (Psalmul 88:8) Hristos a fost închis în mormânt și nu putea ieși. Biblia afirmă în mai mult de 30 de rânduri că Tatăl L-a înviat pe Hristos din morți. (Fapte 2:24,30,32; 3:15,26; 4:10; 5:30; 10:40; 13:23,30,33,34,37; 17:31; 26:8; Romani 4:24,25; 6:4; 8:11; 10:9; 1Corinteni 6:14; 15:15; 2Corinteni 4:14; Galateni 1:1; Efeseni 1:20; Coloseni 2:12; 1Tesaloniceni 1:10; 2Timotei 2:8; Evrei 13:20; 1Petru 1:2.) Pavel a scris că el a fost un apostol „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.” (Galateni 1:1)

Pavel a accentuat de asemenea în Efeseni 1:19,20 faptul că „nemărginita mărime a puterii” Tatălui a fost demonstrată „în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți.” Dacă Hristos S-a înviat pe Sine din morți așa cum cred unii oameni, atunci cuvintele apostolului Pavel ar putea să nu fie adevărate. Nu a fost puterea Tatălui, ci puterea lui Hristos cea care a fost demonstrată.

Hristos nu S-a înviat pe Sine Însuși, căci altfel înseamnă că n-a fost mort pe deplin, iar cuvintele Lui nu pot fi adevărate: „De la Mine Însuși nu pot face nimic.” (Ioan 5:30) Atunci când Fiul lui Dumnezeu dormea în mormânt, se odihnea în moartea celor care nu știu nimic și ale căror gânduri au pierit. (Psalmul 146:4)

Despre Hristos citim: „El este Acela care, în zilele vieții Sale în trup, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui.” (Evrei 5:7) Către cine se ruga Hristos cu strigăte mari și lacrimi? Se ruga Sieși? Cu siguranță că nu! Se ruga Tatălui Său, se ruga Singurului care „putea să-L izbăvească de la moarte.”

Ar fi fost o prefăcătorie din partea Sa dacă ar fi strigat către Tatăl Său pentru a-L salva de la moarte, și în tot acest timp El era nemuritor și capabil de a se salva pe Sine de la moarte. Hristos a murit în mod desăvârșit, prieteni, și El i-a încredințat Tatălui Său învierea Sa. El a afirmat: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez sufletul.” (Luca 23:46), indicând desăvârșita Sa dependență de Tatăl Său pentru a-L salva de moarte, alături de dorința Sa de a-Și încredința viața veșnică în mâinile Tatălui Său.

A fost un sacrificiu imens din partea lui Dumnezeu să renunțe la singurul Său Fiu pentru noi, dar El a dorit să facă acest lucru. Dacă ar fi existat vreo altă cale ca omenirea să poată fi salvată, Dumnezeu ar fi ales-o. Pavel a scris: „Nu vreau să fac zădarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a

murit Hristos.” (Galateni 2:21) Răscumpărarea o primim numai prin „sângele lui Hristos.” Dacă răscumpărarea ar fi putut veni la noi prin altă cale, atunci Hristos a murit degeaba.

Spiritul Sfânt

Biblia vorbește despre multe spirite. Există spiritele oamenilor, spiritele fiarelor, spiritele demonilor, etc. De fapt, fiecare ființă are un spirit. În cartea lui Iov citim: „Există un spirit în om; inspirația Celui Atotputernic, dă priceperea.” (Iov 32:8) Biblia spune că spiritul este locul în care o persoană gândește, este îngrijorat, etc. David a scris: „Spiritul îmi este mâhnit în mine.” (Psalmul 142:3) Isaia a scris: „Cu sufletul din lăuntru meu Te voi căuta în zori.” (Isaia 26:9) Despre Isus s-a spus: „Când Isus a înțeles în spiritul Său ce gândeau în ei înșiși, le-a zis: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre?”” (Marcu 2:8) Bazați pe mărturia Scripturii putem concluziona că spiritul unui om reprezintă partea sa conștientă, rațională.

Știm că omul are un spirit; dar Dumnezeu are un Spirit? Observați modul în care a comparat Pavel spiritul omului cu Spiritul lui Dumnezeu în 1Corinteni 2:11; „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, în afară de spiritul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu în afară de Spiritul lui Dumnezeu.” Dumnezeu are un Spirit, iar acest Spirit este sfânt deoarece Dumnezeu este sfânt. De aceea Spiritul lui Dumnezeu este uneori numit „Spiritul Sfânt.” Cuvântul „sfânt” este un adjectiv de fiecare dată când apare, fie în Engleză sau în Greacă. „Spiritul Sfânt” nu este un nume, ci o descriere a Spiritului lui Dumnezeu.

Despre Spiritul Sfânt se face mereu referire ca fiind „Spiritul lui Dumnezeu,” sau „Spiritul sfânt al lui Dumnezeu.” (Efeseni 4:30) Așa cum am observat anterior, singurul Dumnezeu al Bibliei este Tatăl, deci Spiritul Sfânt este Spiritul Tatălui. Aceasta este exact ceea ce Isus a învățat atunci când a afirmat: „Fiindcă nu voi veți vorbi, ci Spiritul Tatălui vostru va vorbi în voi.” (Matei 10:20) În relatarea lui Luca despre același dialog, această afirmație este redată astfel: „căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți.” (Luca 12:12) Când comparăm aceste două versete, descoperim că „Spiritul Tatălui vostru” este folosit interschimbabil cu „Duhul Sfânt.” De aceea Duhul Sfânt sau Spiritul Sfânt este Spiritul Tatălui.

Isus a spus că Spiritul Sfânt „vine de la Tatăl.” (Ioan 15:26) Spiritul Sfânt este Spiritul Tatălui, iar El ne trimite Spiritul Său prin Fiul Său Isus Hristos. Pavel a exprimat acest lucru astfel: „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea *Duhului Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru.*” (Tit 3:5,6) În cadrul acestui proces noi câștigăm beneficiul suplimentar de a primi Spiritul lui Hristos, care a fost „în toate punctele ispitit asemenea nouă,” și care este capabil să ne ajute atunci când suntem ispitiți. (Evrei 4:15; 2:18) Descoperim acest adevăr relatat în Galateni 4:6: „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Spiritul Fiului Său, care strigă: „Ava’ adică: „Tată!”” Atunci când primim darul Spiritului Sfânt, primim atât Spiritul Tatălui cât și Spiritul lui Hristos (Romani 8:9-11), nu o a treia persoană, separată și distinctă de Tatăl și de Fiul Său.

Capitolul 3

Temelia Creștinismului Atacată

„Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?” (Psalmul 11:3)

Calitatea de Fiu al lui Hristos reprezintă temelia Evangheliei și a Creștinismului. Acesta este temelia despre care Hristos a spus: „pe această piatră voi zidi biserica Mea.” (Matei 16:18)

Într-o zi, când Isus și ucenicii Săi au venit pe coasta Cezareii lui Filip, Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia sau unul din proroci.” „Dar voi” le-a zis El „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, *Fiul Dumnezeului celui viu!*” Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Bindecuvântat ești tu, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16:13-18)

Observați că subiectul conversației era identitatea lui Isus. Atunci când Isus a spus „pe această piatră voi zidi biserica Mea,” El nu a schimbat subiectul, referindu-Se la Petru ca fiind piatra, ci se referea la adevărul că El este Fiul lui Dumnezeu. Pe acest adevăr, a spus Isus, „voi zidi biserica Mea.” Evident că acesta este un adevăr foarte important, adevăr pe care este clădită biserica lui Dumnezeu.

Inspirația ne avertizează cu privire la acceptarea falselor teorii despre Tatăl și Fiul. Ioan a scris: „Cine este minciinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este anticrist, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. (dar) Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.” (1Ioan 2:22,23) Ioan a mai scris de asemenea: „Oricine păcătuiește, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul.” (2Ioan 1:9) A-L recunoaște pe Fiul și a rămâne în învățătura lui Hristos înseamnă mai mult decât numai a-L numi pe Isus Fiul lui Dumnezeu. Aproape fiecare creștin din lume va spune să Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar printre acești creștini există foarte multe păreri diferite despre Fiul lui Dumnezeu, și fiecare teorie falsă deformează dragostea lui Dumnezeu dovedită prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru păcatele noastre.

Discipolii și apostolii din timpul lui Hristos, alături de o mare majoritate din creștinii din primele secole după moartea lui Hristos, au înțeles că Isus Hristos este Fiul literal născut al lui Dumnezeu, fără a mai adăuga acestor cuvinte vreo definiție misterioasă. Spre exemplu, Iustin Martirul (110-165), citând din Proverbe 8, se referă la Hristos în următoarea expunere:

„Domnul ... m-a zămislit înaintea dealurilor.” El adaugă: „Înțelegeți, ascultătorii mei, dacă sunteți atenți, că Scriptura a declarat că acest Vlăstar a fost născut din Tatăl înainte de a fi create toate lucrurile; și că ceea ce este născut este numeric distinct de ceea ce naște, toți vor admite.” (Iustinian Martirul, „Dialog cu Trifo”, cap. CXXIX)

Novățian (210-280) a scris: „Dumnezeu Tatăl, fondatorul și creatorul tuturor lucrurilor, care singur nu are nici un început, care este invizibil, de nemăsurat, nemuritor, și veșnic, este un singur Dumnezeu; ... din care, atunci când a dorit, Fiul, Cuvântul, a fost născut. ... Tatăl de asemenea este înaintea Lui, ... Deoarece este esențial ca Cel ce nu are început să fie înaintea Celui ce are un început; ... (Fiul are) o origine deoarece este născut, și are natura Tatălului într-o oarecare măsură prin naștere, cu toate că are un început prin faptul că este născut având în vedere faptul că este născut din Tatăl care este singurul ce nu are un început.” (Novation, *Ante Nicene Fathers*, vol. 5, „Tratat despre Trinitate” cap. 31)

Există și mai multe exemple dintre primii creștini care au acceptat Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris, care au crezut că Hristos este Fiul literal născut al lui Dumnezeu, Fiu care a fost născut înainte de primul act al creației.

Apar Ereziile

După un timp au apărut ereziile, iar mărturiile clare ale Bibliei au început să fie înțelese de unii diferit de înțelesul lor normal. Origene, care a trăit între 185 și 254, a venit cu un nou concept despre calitatea de Fiu a lui Hristos, concept denumit „generarea veșnică a Fiului.” „Origene ... a fost primul care a propus un concept al generării eterne. Se afirma că Fiul este veșnic născut din Tatăl.” (Zodhiates, The Complete Word Study Dictionary—New Testament, pag. 364) Teoria generării veșnice susținea că Hristos nu este un fiu real, așa cum ne gândim în mod normal la un fiu, ci mai degrabă o persoană misterioasă care se găsește într-un proces continuu de naștere din Dumnezeu.

O publicație catolică afirmă următoarele despre „generarea veșnică”: „Crezul creștin că Hristosul din istorie este Fiul lui Dumnezeu, veșnic născut din Tatăl printr-o acțiune *neîncetată*...” („Spuneți-ne despre Dumnezeu ... Cine este El?,” pag. 30, Knights of Columbus) Această idee susține că Hristos a fost într-un proces de *a fi* născut dintotdeauna în trecut, *se naște încă*, și *va continua* să fie născut pentru totdeauna în viitor, printr-un oarecare mod misterios.

Teoria generării veșnice, gândită de Origene, nu a fost pretutindeni acceptată la început. Au trecut aproape o sută de ani înainte ca punctul său de vedere referitor la generarea veșnică să fie luat în considerare de către o minoritate ca fiind adevăr. Punctul său de vedere referitor la generarea veșnică a suferit unele schimbări și a fost acceptat ca adevăr în crezul formulat în cadrul Conciliului de la Nicaea în anul 325 dar, chiar și atunci, nu era acceptat de majoritatea creștinilor, cu toate că majoritatea episcopilor au semnat crezul de tema pedepsei Împăratului Constantin. Noua idee că Hristos nu era un Fiu născut a apărut pe paginile istoriei mai târziu – mult prea târziu pentru a fi considerat ca parte din religia Bibliei. Conciliul de la Nicaea a constituit un punct important pentru misteriosul punct de vedere referitor la calitatea de Fiu al lui Hristos, deoarece acest nou punct de vedere a găsit acolo un sprijin.

Conciliul de la Nicaea

În anul 325, 318 episcopi s-au adunat în Nicaea pentru a discuta dacă Hristos era literalmente născut sau nu. Referindu-se la acest conciliu și la controversa din cadrul lui, un istoric a scris: „Controversa ariană s-a disputat în mod deosebit asupra subiectului generării veșnice a Fiului,” sau, cu alte cuvinte, asupra însemnătății termenului „Fiu născut.” (The Nicene and Post Nicene Fathers Second Series, Vol. 9, Cap. 2, Introduction to St. Hilary of Poitiers)

Motivul pentru care această controversă este numită controversa ariană se datorează unui prezbiter pe nume Arius care s-a opus public unei predici ținută de episcopul Alexandru, în cadrul căreia acesta a afirmat că Tatăl și Fiul sunt de aceeași vârstă; că nici unul dintre Ei nu are început. Arius a susținut faptul că dacă Fiul este cu adevărat Fiu, atunci El trebuie să fi avut un început, și s-a referit la aceasta în mod neglijent spunând că Hristos a fost „născut, sau creat ... din nimic.” (Arius citat de Alonzo T. Jones în „Cele Două Republici,” pag. 333) Controversa s-a răspândit rapid, oamenii alegând de o parte sau de cealaltă. Marea majoritate acceptau încă cuvintele Scripturii așa cum afirmă că Hristos era în mod literal născut din Tatăl Său, având un început, nu prin a fi creat din nimic, ci fiind născut din Tatăl Său. Astfel că s-au format trei grupe în cadrul acestei controversă: 1) cei care credeau că Hristos a avut un început printr-o naștere literală din Tatăl Său, 2) cei care credeau că Hristos a avut un început prin faptul că a fost creat din nimic, 3) cei care credeau că Hristos nu are nici un început, fiind de aceeași vârstă cu Tatăl. În realitate, controversa ariană s-a consumat între două puncte de vedere extreme referitoare la Hristos, nici una dintre ele nefiind învățată de Scriptură. Potrivit Bibliei, Hristos nici nu a fost creat din nimic, nici nu este fără de început, ci, mai degrabă El a fost născut „după chipul exact” al Tatălui Său, înainte de primul act al creației. (Evrei 1:1-6; Coloseni 1:15; etc.)

În timp ce această controversă se dezlănțuia, Constantin, împăratul roman, căuta să aibă o biserică creștină unită, așa că a convocat un conciliu în 325 în Nicaea. Despre acest conciliu, Philip Schaff a scris: „Referitor la chestiunea teologică, conciliul a fost divizat în trei partide. Partida tradițională ... care era la început în minoritate ... Arienii sau Eusebieni care numărau probabil 20 de episcopi ... Majoritatea, al căror glas era celebrul istoric Eusebiu din Caesarea, au adoptat o poziție de mijloc între dreapta și stânga ...” (Philip Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine”, Vol. 3, pag. 627, 628)

Schaff face referire la un grup pe care îl numește „partida tradițională.” El se referă la partida care susținea că Hristos era de aceeași vârstă cu Tatăl Său, fără a avea nici un fel de început. Schaff subliniază faptul că acest grup se afla la început în minoritate. Așadar, la vremea respectivă ei nu erau partida tradițională, deoarece „tradițional” înseamnă „a adera la ceea ce este acceptat de comun acord, obișnuit, tradițional.” (The American Heritage® Dictionary of the English Language) După cum vom vedea, grupul la care Schaff se referă ca fiind partida tradițională nu au aderat la ceea ce era de comun acord acceptat în vremea aceea. Astăzi, acea partidă este numită „partida tradițională” deoarece aceia care cred ca și ei sunt *acum* majoritari, dar la data conciliului de la Nicaea, nu erau nicidecum partida tradițională deoarece era în minoritate.

Când a debutat conciliul de la Nicaea, așa numita „partidă tradițională,” sau cei care susțineau că Hristos nu a fost literalmente născut din Tatăl, era în minoritate (mai puțin de 20), în timp ce următorul grup ca mărime (aproximativ 20) era grupul arian, cei care susțineau că Hristos a fost „născut sau creat ... din nimic.” Majoritatea condusă de Eusebiu din Caesarea (cel puțin 279), au menținut ideea că Hristos era literal „născut ... prima și singura odraslă a lui Dumnezeu.” (Eusebius' Ecclesiastical History, pag. 15) Acest grup de mijloc condus de Eusebiu din Caesarea, reprezentau crezul majorității creștinilor dinaintea conciliului de la Nicaea, până în vremea lui Hristos și a apostolilor Săi. Ei erau cu adevărat partida tradițională din acel timp, chiar dacă astăzi ei sunt denumiți „grupul semi-arian,” ca și când s-ar fi născut cândva după „erezia ariană.” Dar datele istoriei demonstrează că ceea ce credeau exista cu mult înainte ca Arius să se fi născut, iar ei reprezentau marea majoritate.

Atunci când conducătorul așa numitului grup semi-arian a prezentat principiile sale de credință, el a pretins că acestea erau „un crez care a fost folosit înainte ca această dispută să se fi iscat. El a afirmat că această mărturisire de credință este ceea ce a învățat în copilărie de la episcopul din Caesarea, și cea pe care a acceptat-o la botezul său și pe care a predat-o de-a lungul întregii sale cariere, atât ca prezbiter, cât și ca episcop.” („Cele Două Republici,” A. T. Jones, pag. 347, 348)

Acest grup condus de Eusebiu din Caesarea constituie o piedică pentru trinitarieni deoarece el cuprindea marea majoritate a aceluia conciliu, iar ei au menținut ideea că Hristos era cu adevărat născut din Tatăl, și nu generat veșnic. De aceea, mulți istorici trinitarieni ignoră cu desăvârșire acest grup ca și când el nici nu ar fi existat, iar atunci când este menționat, el este numit „grupul semi-arian,” ca și când s-ar fi născut după aceea din „erezia ariană.” Oricum, faptele descoperă faptul că acel crez care este numit semi-arianism a existat cu mult ca Arius să fi fost născut.

Ca dovadă a negării generale a acestui grup de mijloc, observați ceea ce are de spus un istoric: „Istoricii vechi și cei ai Imperiului Romano Catolic ... vorbesc în general despre existența a două partide; o majoritate tradițională, și o minoritate eretică. Însă poziția lui Eusebiu din Caesarea, caracterul mărturisirii sale și istoria care urmează controversei, dovedesc existența unei partide de mijloc, partida semi-ariană. Atanasie, care de obicei îi pune în umbră pe toți oponenții, de asemenea l-a acuzat pe Eusebiu din Caesarea și pe alții în mod repetat de lipsă de sinceritate în acordul pe care l-au dat crezului de la Nicaea, și totuși aceștia nu erau arieni, ci semi-arieni.” (Philip Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine”, Vol. 3, pag. 627)

Prin puterea și influența împăratului Roman Constantin, minoritatea „partidei tradiționale” au reușit în a-i obliga pe toți să semneze aceste crez, sau dacă nu, să fie exilați. Astfel, noul punct de vedere potrivit căruia Hristos nu a fost literalmente născut din Tatăl a luat naștere și a fost acceptat ca adevăr în 325 la conciliul de la Nicaea. Curând după acest conciliu, un creștin uimit scria: „Noi nu am auzit niciodată, Domnul meu, despre două ființe nenăscute, nici de una divizată; nici nu am învățat sau crezut că El ar fi suferit ceva trupesc, ci că este numai Unul nenăscut, și un Altul cu adevărat din El, ... Noi credem nu numai că originea (Fiului) nu poate fi explicată în cuvinte, dar și că ea nu poate fi înțeleasă ...” (Scrisoare scrisă de Eusebiu din Nicomedia așa cum se găsește în „Un Punct de Vedere Istoric Asupra Conciliului de la Nicaea” de Isaac Boyle, pag. 41. Această carte a fost inclusă într-o ediție a lucrării „Istoria Ecclesiastică a lui Eusebiu”)

Calitatea de Fiu a lui Hristos Devine Tradițională

După conciliul de la Nicaea, arienii și semi-arieni s-au unit în lupta lor împotriva doctrinei de la Nicaea. Cu toate că doctrina de la Nicaea a obținut, printr-o amenințare cu exilul, un vot favorabil la conciliu, nu era crezul cel mai acceptat printre creștini și putea fi considerat tradițional numai datorită faptului că a fost votat la un

conciliu. Pentru ca ceva să fie tradițional trebuie să fie un punct de vedere de comun acord acceptat de majoritate. Oricum, nu așa s-a întâmplat imediat după conciliul de la Nicaea. În opoziție cu doctrina de la Nicaea, pentru mulți ani după conciliu, majoritatea creștinilor au crezut faptul că Hristos a fost cu adevărat Fiul născut al lui Dumnezeu. De fapt, 34 de ani după conciliul de la Nicaea, acest punct de vedere a devenit învățătura oficială a Bisericii Catolice în cadrul conciliului de la Rimini din 359. Arienii și semi-arienii au conceput un crez cu care fost toți de acord. Crezul de la Rimini afirma că Hristos „a fost născut din Tatăl fără schimbare înainte de toate veacurile.” Arienii au acceptat crezul deoarece le convenea să afirme că Hristos era născut, iar semi-arienii l-au acceptat deoarece acesta nu menționa faptul că Hristos a fost creat. Dacă numărul episcopilor din conciliu care decid asupra unei doctrine indică tradiționalismul, atunci acest crez era chiar mai tradițional decât cel de la Nicaea sau de la Constantinopol, deoarece la conciliul de la Rimini au participat mai mult de 400 de episcopi, în comparație cu 318 care au participat la conciliul de la Nicaea, și cu cei 150 de episcopi de la conciliul de la Constantinopol din 381, conciliu în cadrul căruia doctrina Trinității a fost acceptată ca adevăr.

Conciliul de la Rimini îi deranjează atât de mult pe trinitarieni, încât majoritatea istoricilor ignoră cu desăvârșire acest conciliu ecumenic. Philip Schaff afirmă: „Primele două concilii ecumenice” au fost „Nicaea (325) și Constantinopol (381).” (Philip Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine”, Vol. 3, pag. 618)

Pentru cei ce cred că conciliile ecumenice au autoritate în a determina doctrine, nu există nici un motiv pentru a ignora conciliul de la Rimini, dar singurul motiv pentru care este ignorat, este pentru că concluziile de acolo dezaprobă doctrinele celor care îl ignoră.

(Pentru un studiu mai detaliat asupra conciliului de la Nicaea și despre evenimentele care l-au urmat, vă rog să ne contactați pentru a vă trimite o broșură intitulată „Formularea Doctrinei Trinității.”)

Generarea Veșnică

Acceptarea doctrinei generării veșnice de către Biserica Catolică a constituit o tentativă de a împăca declarațiile lămurite ale Bibliei care afirmă că Isus Hristos este „singurul Fiul născut al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18), cu noul punct de vedere potrivit căruia El nu are origini. Această doctrină afirmă că în prezent, în trecut și în viitor Hristos este, a fost și va fi într-un fel de proces veșnic de naștere din Tatăl Său, proces care nu a avut niciodată început și care nu se va sfârși niciodată. Aceasta este o redefinire a termenului „născut” pentru a-i oferi un înțeles spiritist, cu neputință de înțeles. Biblia spune că Hristos a „ieșit (timpul trecut) și vin de la Dumnezeu.” (Ioan 8:42) Hristos nu iese (timpul prezent), ci a ieșit (timpul trecut) de la Tatăl Său. Despre Spiritul Sfânt se afirmă că iese de la Tatăl. (Ioan 15:26) Acesta nu este un proces de naștere ci mai degrabă Spiritul este emanat în mod continuu de la sursa sa, Tatăl, deoarece este Spiritul Său. Este o mare diferență între verbul la timpul trecut și același verb la timpul prezent, dar Biserica Catolică a acceptat teoria potrivit căreia Hristos va fi continuu într-un proces de naștere din Tatăl Său. Așa de ridicolă cum sună, ea este învățătura oficială a Bisericii Catolice și este acceptată de un număr surprinzător de teologi protestanți.

Adevărul este că cei care au formulat aceste teorii nu le-au găsit în Biblie, ci le-au inventat pentru a le adăuga la Biblie, și au încercat să le dea un sens, lanțul minciunilor începând cu noul punct de vedere potrivit căruia Hristos este de aceeași vârstă cu Tatăl Său și că nu este cu adevărat Fiul născut al lui Dumnezeu. De îndată ce această teorie falsă este acceptată ca adevăr, persoana este obligată să continue să inventeze noi minciuni în încercarea de a armoniza primele minciuni care au fost acceptate ca adevăr. Astfel, sistemul Romano Catolic este cu adevărat rezultatul unei minciuni inventată și adăugată unei alte minciuni, până când ideea finală este atât de departe de adevărul Bibliei, încât cu greu se poate recunoaște ca având vreo origine în aceasta.

Temelia Omului Păcatului

La pagina 11 a cărții „Manual pentru Catolicul de Astăzi,” Biserica Romano Catolică admite faptul că „Taina Trinității reprezintă doctrina centrală a Credinței Catolice. Pe ea se bazează toate celelalte învățături ale Bisericii.”

Pentru a fi și mai exacti, Biserica Catolică este fondată pe teoria falsă potrivit căreia Hristos nu este cu adevărat Fiul născut al lui Dumnezeu, deoarece această teorie este cea care a pavat drumul pentru formularea doctrinei Trinității, și pe această teorie se fondează Trinitatea.

„În cadrul formării doctrinei Trinității, conceptul generării veșnice a Fiului a constituit unul dintre factorii majori și esențiali ... Doctrina Trinității a fost discutată, formulată și exprimată pe baza conceptului generării veșnice.” („O Istorie A Doctrinei Generării Veșnice a Fiului și Rolul Său în Cadrul Trinitarianismului” Jung S. Rhee, Doctor în teologie și Profesorul de Teologie Sistematică din cadrul Seminarului Teologic Denominațional Fuller, Pasadena, California. Acest document poate fi găsit pe internet la <http://jsrhee.hihome.com/thesis1.htm>.)

Conciliul de la Nicaea din 325 nu a afirmat nimic despre trei persoane într-un singur Dumnezeu, ci ei au dezbătut și au concluzionat ideea potrivit căreia Hristos nu este cu adevărat Fiul născut al lui Dumnezeu, ci o „persoană” misterioasă care este de aceeași substanță sau ființă cu Dumnezeu și care este continuu născut din Tatăl. 56 de ani mai târziu, în cadrul conciliului de la Constantinopol, ideea potrivit căreia Dumnezeu este format din trei persoane a devenit învățătura oficială tradițională a Bisericii Catolice.

Revizuiind istoria „generării veșnice,” aceasta nu ne descoperă creștini devotați care studiază Biblia pentru a găsi mai mult adevăr, ci mai degrabă pe Satan aducând noi teorii în cadrul creștinismului pentru a denatura imaginea pe care o avem despre dragostea lui Dumnezeu, insinuând faptul că Hristos nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. El a avut un atât de mare succes în această lucrare înșelătoare încât aproape toate învățăturile oficiale ale bisericilor catolice și protestante resping adevărul că Hristos este literalmente Fiul născut al lui Dumnezeu.

Termenul „născut” Șters din Traducerile Recente

Satan este atât de pornit în a eradica adevărul minunat potrivit căruia Dumnezeu L-a dat cu adevărat pe singurul Său Fiu născut, încât el i-a convins pe traducătorii celor mai multe traduceri recente, NIV, RSV, NASB (ediția 1995), NLT, etc. (inclusiv traducerile în limba română), să șteargă cuvântul „născut” de la Ioan 3:16. Verificați pentru voi înșivă!

Traducătorii Bibliei scuză această omitere prin presupusa lor *descoperire* a faptului că termenul grecesc $\mu\omicron\nu\omicron\gamma\epsilon\nu\eta\varsigma$ (*monogenes*), care este tradus prin „singurul născut,” înseamnă de fapt „unic” sau „unic de acest fel” și că nu are nimic de-a face cu născut. Această teorie cade rapid atunci când studiem Biblia și istoria. În toate cele nouă locuri în care apare termenul *monogenes* în Noul Testament, el se referă mereu la nașterea copiilor. Iar cei ce au trăit în vremea în care a fost scris Noul Testament, alături de primii scriitori ai bisericii, au înțeles de asemenea că termenul *monogenes* se referă la copiii născuți.

Teoria „generării veșnice” este în mod deosebit destinată să înlăture calitatea de Fiu a lui Hristos și să armonizeze cu această idee afirmațiile Bibliei potrivit cărora Hristos este „Fiul *născut* al lui Dumnezeu.” Dacă Origene și primele concilii Catolice ar fi înțeles termenul *monogenes* ca neavând legătură cu *născut*, ar fi folosit acest argument în încercarea lor de a îndepărta ideea calității literale de fiu a lui Hristos, decât să inventeze și să accepte teoria confuză a „generării veșnice.”

Termenul *monogenes* este format din două cuvinte grecești: $\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$ (*monos*) și $\gamma\epsilon\nu\omicron\varsigma$ (*genos*). *Monos* înseamnă „singur” iar *genos* înseamnă „odraslă.” Dacă vreunul din scriitorii greci ar fi dorit să exprime ideea de „unic” sau „unic de acest fel,” nu ar fi folosit *monogenes*, ci numai *monos* sau $\mu\omicron\nu\omicron\nu\omicron$ (*monon*). Aceasta nu ar fi adevărat dacă *monogenes* ar fi însemnat cu adevărat „unic.” Dacă acesta ar fi fost adevărul, atunci am fi avut persoane care l-a fi folosit în exprimări ca „singura cetate” sau „singura casă,” etc., dar nu găsim niciodată o asemenea exprimare în cadrul Noului Testament. Chiar și astăzi, grecii nu folosesc niciodată termenul *monogenes* pentru „unic” deoarece ei știu că acest termen se referă numai la copiii născuți.

În ultima perioadă de timp, anumiți teologi au încercat să redefinească termenul *monogenes* pentru a însemna „unic” sau „unic de acest fel.” Dar acest lucru nu poate fi acceptat! Dacă acest termen a însemnat „singurul născut” la vremea la care a fost scrisă Biblia, cine are dreptul de a-l redefini după aproape 2000 de ani mai târziu, și a-i conferi un înțeles care nu a existat niciodată în intenția scriitorilor Bibliei?

Astăzi, mulți creștini au renunțat cu desăvârșire la ideea că Hristos este Fiul *născut* al lui Dumnezeu. Spre exemplu, să citim ce are de spus despre acest lucru un proeminent comentator biblic. „Calitatea de Fiu a lui

Hristos nu constă într-o naștere din Tatăl, așa cum unii, de altfel buni teologi, înțeleg lucrul acesta.” (Jamieson, Fausset & Brown Commentary despre Romani 1:4)

Mă simt trist la gândul că Satan a avut un atât de mare succes în a-L înlătura pe Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu din mintea atâtor creștini. Nu ar fi trebuit să fie așa. Este o ironie faptul că o broșură ca cea pe care o citești este necesară pentru a-i ajutat pe creștini să înțeleagă că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Acest lucru ar trebui să fie pe deplin înțeles de către creștini deoarece el reprezintă fundamentul bisericii lui Hristos.

Stâncă Puternică sau Nisip Mișcător

Isus a spus că Își va zidi biserica pe adevărul că El este „Hristosul, Fiul Viului Dumnezeu.” (Matei 16:13-18) Biserica Catolică s-a unit cu două religii foarte cunoscute în lume, cea Ebraică și cea Musulmană, pentru a declara că Isus nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Biserica Catolică afirmă că este bazată pe doctrina Trinității care este fondată pe ideea că Hristos nu este Fiul literal al lui Dumnezeu. Există două biserici cu două temelii – una bazată pe adevărul că Hristos este Fiul literal al lui Dumnezeu, iar cealaltă pe minciuna că El nu este Fiul literal al lui Dumnezeu. Satan are un plan în ceea ce privește acest lucru. El știe că dacă poate îndepărta adevărul că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, a înlăturat puterea care poate transforma păcătosul și care poate aduce biruință continuă creștinului.

Ioan a afirmat: „Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1Ioan 5:5) Frații mei, că luăm în considerare cu grijă afirmațiile Bibliei referitoare la Fiul lui Dumnezeu și să refuzăm învățăturile care nu-și găsesc baza în Scriptură. Pavel se teme ca creștinii să nu fie amăgiți pentru a primi un alt Isus, unul care nu este Fiul lui Dumnezeu. „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și mințile voastre să nu se strice de la simplitatea care este în Hristos. Căci dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit sau dacă este vorba să primiți un alt spirit pe care nu l-ați primit sau o altă Evanghelie pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!” (sau „cum vă uniți” - Thayer’s Greek Lexicon) (2Corinteni 11:3,4)

Pavel ne îndeamnă să nu acceptăm un alt Isus sau o altă Evanghelie, deoarece el știa că vor veni oameni care vor încerca să ne convingă să acceptăm un alt Isus decât Cel despre care vorbește Scriptura. Prietenii mei, temerile lui Pavel s-au împlinit prin învățătura potrivit căreia Isus nu este Fiul lui Dumnezeu. Doctrina Trinității pretinde că Fiul lui Dumnezeu nu este de fapt Fiul lui Dumnezeu, ci un fel de persoană misterios și veșnic generată. Această idee tăgăduiește legătura dintre Tatăl și Fiul, legătură care este vitală experienței noastre creștine. „Cine este minciunosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.” (1Ioan 2:22)

Apariția doctrinei Trinității a fost prezisă în Biblie cu mulți ani înaintea conciliului de la Nicaea. Vorbind despre apariția papalității, îngerul Gabriel i-a spus lui Daniel: „Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii, și va spune lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; nu va ține seamă de nici un dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.” (Daniel 11:36,37)

Această descriere a papalității este aproape identică cu cea a lui Pavel din 2Tesaloniceni 2:3,4. Observați; Gabriel a spus că atunci când papalitatea va veni la putere, va fi nepăsătoare față de Dumnezeul părinților săi. Cu alte cuvinte, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacob, și Dumnezeul lui Petru, a lui Pavel și a celorlalți apostoli va fi disprețuit de papalitate. Gabriel a continuat: „În schimb, va cinsti pe dumnezeul violențelor; și unui dumnezeu pe care nu-l cunoșteau părinții săi îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite, dumnezeu pe care îl va recunoaște și căruia îi va da mare cinste; și el îl va face să domnească peste mulți, și le va împărți moșii ca răsplată.” (Daniel 11:38,39)

Așa cum a fost profetizat în Biblie, atunci când papalitatea a venit la putere, „Dumnezeul părinților” ei a fost disprețuit, și un „dumnezeu străin” a apărut, dumnezeu pe care „părinții săi nu-l cunoșteau.” Această profeție a fost împlinită la literă atunci când Satan a inspirat papalitatea să inventeze și să adopte doctrina Trinității în secolul patru.

Așa cum vom vedea, dumnezeul contrafăcut al lui Satan includea și o negare a morții lui Hristos. Aceasta, alături de negarea calității de Fiu a lui Hristos, înlătură efectiv orice imagine clară a dragostei lui Dumnezeu, făcând din ea capodopera înșelăciunii a lui Satan. Nu este de mirare că el își exercită toată puterea și influența pentru a păstra, promova și proteja această doctrină, și pentru a inventa continuu noi puncte de vedere care ajung la aceeași concluzie, pentru a prinde în cursă cât mai mulți înainte de a-i trece timpul. Putem să privim la religiile principale din lume, și vom observa că toate neagă calitatea de Fiu a lui Hristos sau moartea lui Hristos, sau pe ambele. Religiile păgâne și cei iudaică Îl resping pe Hristos, religia musulmană crede că Hristos a fost un profet nobil și bun, dar nu mai mult decât un om, și cu siguranță nu Fiul lui Dumnezeu. Religia catolică pretinde că Hristos este o persoană generată în mod continuu de la Tatăl, și nu Fiul literal al lui Dumnezeu, iar religiile protestante urmează aceeași cale, sau cred că Hristos este un Fiu numai cu numele, prin faptul că Și-a asumat acest rol, sau prin nașterea din Maria în Betleem.

Mulțumim lui Dumnezeu că El Își cheamă poporul înapoi la adevărul curat al Bibliei, astfel încât să putem aprecia dragostea Sa în faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu *născut* la moarte pentru păcatele noastre.

Capitolul 4

O Examinare a Unora dintre cele mai Populare Puncte de Vedere despre Dumnezeu

„Crezi în Trinitate?” este una dintre cele mai frecvente întrebări pentru a determina tradiționalismul din cadrul creștinismului. Dar, atunci când această întrebare este înțeleasă, vei fi surprins de propriul răspuns. Mulți cred că dacă o persoană crede în Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, atunci crede în Trinitate, dar sunt mulți care cred în Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, dar care nu cred în Trinitate, chiar dacă unii dintre ei gândesc că cred. Trinitatea implică mult mai mult decât simpla credință în Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt.

Majoritatea creștinilor din lume pretind că cred în Trinitate, chiar dacă cei mai mulți vor recunoaște că nu o înțeleg. Cu această confuzie foarte răspândită referitor la această doctrină, nu este de mirare că printre trinitarieni există multe puncte de vedere diferite referitor la Dumnezeu. Mare parte din această confuzie rezultă dintr-o relativă ignoranță a ceea ce este cu adevărat doctrina Trinității. Mulți pastori și conducători de biserici refuză să predice despre acest subiect pentru că spun că nu îl înțeleg ei înșiși, și de aceea se simt incapabili de a o prezenta și altora. Confuzia referitoare la acest subiect este sporită de des repetata afirmație că Trinitatea este un mister dincolo de capacitatea noastră de înțelegere, și că nu ar trebui cercetată. Aceasta i-a determinat pe mulți să ignore subiectul cunoașterii lui Dumnezeu și să așeze în locul Său un fel de mister cu neputință de înțeles.

Din propria experiență, și eu am fost întâmpinat de confuzie referitor la acest subiect. Am întâlnit mai mulți oameni care au afirmat foarte repede că ei cred în Trinitate dar, atunci când am cercetat, am descoperit că de fapt nu credeau în Trinitate. Și mai surprinzător, sunt unii, chiar predicatori, care denunță în mod deschis doctrina Trinității, dar ceea ce ei învață este chiar doctrina Trinității, sau unele variații ale acesteia, chiar dacă le place să o numească altfel, ca de exemplu „Dumnezeirea.” Poți să numești puiul câine dacă vrei, dar asta nu va schimba niciodată adevărul că puiul e pui.

Datorită confuziei pe care oamenii o au referitor la Dumnezeu și a implicațiilor pe care acest lucru le poate avea asupra Evangheliei, am dori să examinăm câteva dintre cele mai populare puncte de vedere despre Dumnezeu, și să le comparăm cu Scriptura. Având aceste informații, vei fi pregătit să identifici doctrina Trinității ca și celelalte puncte de vedere despre Dumnezeu care sunt uneori numite astfel, indiferent de modul în care propagatorii lor le numesc, și de cuvintele pe care le alătură lor.

Mă rog ca după ce vei fi citit acest studiu să fii pregătit să accepți adevărul Scripturii, și să respingi toate teoriile omenești despre Dumnezeu. Mă rog de asemenea să „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală” de ceea ce credeți. (1Petru 3:15)

Principalele patru învățături despre Dumnezeu din cadrul creștinismului sunt Trinitarianismul, Modalismul (sau doctrina „Numai Isus”), Unitarianismul și Triteismul. Pe măsură ce vom cerceta detaliile acestor învățături false despre Dumnezeu, rețineți faptul că fiecare dintre ele este calculată pentru a nega calitatea de Fiul a lui Hristos și moartea Sa desăvârșită, divină de la cruce, lăsându-ne cu nimic mai mult decât cu un sacrificiu omenesc pentru păcate, și fără o înțelegere reală a dragostei lui Dumnezeu.

Punctul de Vedere Oficial Catolic

Principalele trăsături ale punctului de vedere catolic despre Dumnezeu, cunoscut de asemenea și ca „Trinitatea tradițională,” sunt acceptate de majoritatea denominațiilor protestante, cu mici variații. Acesta

este singurul punct de vedere care poate fi numit pe bună dreptate „Trinitatea,” de vreme ce ei sunt primii care au definit această doctrină. La pagina 11 a lucrării „Manual pentru Catolicul de Astăzi,” citim:

„Taina Trinității reprezintă doctrina centrală a Credenței Catolice. Pe ea se bazează toate celelalte învățături ale Bisericii...”

„Biserica a studiat această taină cu mare grijă și, după patru secole de clarificări, a decis să exprime doctrina astfel: în unitatea Dumnezeirii sunt trei Persoane – Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt ...”

Învățătura fundamentală a Trinității tradiționale este ideea că există trei persoane distincte într-o singură ființă (o substanță), numită Dumnezeu. Vei observa că folosind astfel termenii „persoană” și „ființă,” ei nu pot însemna același lucru, deoarece este nevoie de trei „persoane” pentru a avea o „ființă.” Este foarte important de clarificat această distincție pentru a înțelege diferitele puncte de vedere despre Dumnezeu. O ființă reprezintă tot ceea ce cuprinde un individ – spirit, suflet, minte, conștiință, voință și trup. Pe de altă parte, cuvântul „persoană” poate avea mai multe înțelesuri în cercurile teologice, înțelesuri pe care le vom discuta în detaliu mai târziu în cadrul studiului nostru.

Pentru a defini Trinitatea tradițională, voi cita din crezul Atanasian care este acceptat ca adevăr de Biserica Catolică și de majoritatea bisericilor protestante. (vezi „Istorie a Bisericii Creștine” de Philip Schaff, vol.3, secțiunea 132, pag. 696.) Autorul crezului Atanasian este necunoscut, dar părți din acest crez se pare că au fost luate din scrierile lui Augustin. Crezul Atanasian spune în parte:

Crezul Atanasian

- „1. Oricine urmează să fie mântuit: înainte de toate lucrurile, este necesar să îmbrățișeze Credența Catolică.
  2. Persoana care nu păstrează această credință întregă și nepângărită, cu siguranță va pieri pentru veșnicie.
  3. Iar Credența Catolică este aceasta: noi adorăm un singur Dumnezeu în Trinitate, iar Trinitatea în unitate;
  4. Fără a confunda persoanele; fără a diviza substanța.
  5. Căci este o persoană a Tatălui; o alta a Fiului; o alta a Duhului Sfânt.
  6. Și Dumnezeirea Tatălui, și a Fiului, și a Duhului Sfânt este una; slava egală, maiestatea co-eternă...
  15. Deci Tatăl este Dumnezeu; Fiul este Dumnezeu; și Duhul Sfânt este Dumnezeu;
  16. Dar nu sunt trei Dumnezei; ci un Dumnezeu ...
  19. Căci suntem constrânși de realitatea creștină să recunoaștem că fiecare Persoană este prin sine Dumnezeu și Domn;
  20. Deci ni se interzice de religia catolică să afirmăm că sunt trei Dumnezei sau trei Domni...
  25. Iar în această Trinitate nimeni nu este mai înainte, sau după altul; nimeni nu este mai mare, sau mai mic decât altul.
  26. Ci toate trei Persoane sunt co-eternă împreună și co-egale.
  27. Astfel că în toate lucrurile, așa cum s-a afirmat anterior, trebuie venerată Unitatea în Trinitate și Trinitatea în Unitate.
  28. De aceea, cel ce trebuie salvat trebuie să gândească astfel despre Trinitate.”
- (Crezul Atanasian citat de Philip Schaff în „Istorie a Bisericii Creștine” vol. 3, secțiunea 12, pag. 690-693)

Trinitatea Tradițională

Trinitatea tradițională învață că există o singură ființă numită Dumnezeu care este formată din trei persoane. Despre fiecare din aceste persoane se spune că este distinctă, conștientă; toate sunt de aceeași vârstă („nici una nu este înainte sau după cealaltă”), și se mai afirmă că ele sunt la fel în rang și putere („nimeni nu este mai mare sau mai mic decât altul”). Oricum, definiția merge mai adânc, deoarece, potrivit Trinității tradiționale, cele trei persoane nu sunt de fapt persoane așa cum ne gândim noi la o persoană. În mod normal ne gândim la o persoană ca la o ființă individuală, dar nu acest lucru este înțeles prin folosirea cuvântului „persoană” în cadrul Trinității tradiționale. Cei ce propagă această doctrină afirmă că termenul „persoană,” atunci când este aplicat la Dumnezeu, este de fapt inadecvat deoarece nu există o altă idee care poate fi exprimată prin cuvântul „persoană” care să fie similară ideii care se vrea a fi exprimată atunci când este aplicat la Dumnezeu. De aceea majoritatea teologilor preferă termenul „hypostasis” mai degrabă decât „persoană,” deoarece acesta este un

termen care se referă la conceptul teologic al persoanei și care este la jumătatea distanței dintre personalitate și o ființă individuală. Acest concept este explicat astfel:

„Doctrina unei existențe în substanța Dumnezeirii aduce la suprafață o formă de existență care este atât de anormală și unică, încât mintea umană nu este ajutată aproape de loc prin analogiile formulate. Hypostasis este o existență reală, - o formă solidă esențială de existență, și nu numai o simplă emanare, energie sau manifestare, - dar este un intermediar între substanță și atribute. Nu este identică cu substanța, deoarece nu există trei substanțe (ființe). Nu este identică cu atributele, deoarece cele trei Persoane posedă fiecare în mod egal toate atributele divine. ... De vreme ce mintea umană este chemată la a înțelege noțiunea unei forme de existență care este cu desăvârșire sui generis (unică), și incapabilă de a fi ilustrată de nici o analogie sau comparație obișnuită.” (Dr. Sheld, „Istoria Doctrinei Creștine,” vol. I, Pag. 365 așa cum este citat de Philip Schaff în „Istorie a Bisericii Creștine,” vol. 3, secțiunea 130. pag. 676,677)

Această concepție stranie despre Dumnezeu este atât de dificil de înțeles încât nici chiar Atanasiu nu a înțeles-o. Atanasiu a fost unul dintre primii și cei mai influenți propagatori ai Trinității, iar el „a mărturisit cu sinceritate că ori de câte ori își forțează înțelegerea pentru a medita asupra divinității Logosului, eforturile sale obositoare și neputincioase persistă; că cu cât se gândește mai mult, cu atât înțelege mai puțin; și cu cât scrie mai mult, cu atât mai puțin capabil a fost de a-și exprima gândurile.” (Gibbon, „Declinul și Căderea Imperiului Roman,” vol.2, cap. 21, pag. 223, par.1)

O altă persoană influentă în formularea doctrinei Trinității a fost Augustin. El a fost scriitorul cel mai influent din biserică în ceea ce privește formularea Trinității, și este respectat foarte mult ca autoritate printre trinitarieni. Despre el, Philip Schaff a scris: „Din toți părinții, următorul după Atanasiu, Augustin a adus cel mai mare serviciu acestei dogme. (Trinității)” (Philip Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine,” vol.3, secțiunea 131, pag. 684)

Chiar nici Augustin nu a fost capabil de a defini Trinitatea. El a spus: „Dacă suntem rugați să definim Trinitatea, nu putem spune decât că nu este așa sau așa.” (Augustin, citat în „Istorie a Bisericii Creștine” de Philip Schaff, vol.3, secțiunea 130, pag. 672)

Atanasiu și Augustin, cei doi care au făcut mai mult decât oricine altcineva în formularea doctrinei Trinității, au recunoscut că nu au înțeles-o și că nu o puteau defini.

Trinitatea Tradițională Ilustrată

O modalitate prin care este uneori ilustrată ideea Trinitariană tradițională despre Dumnezeu, este de a desena o imagine cu un cap având trei fețe, ca cea de jos care a fost desenată de un trinitarian.

Trinitatea Tradițională

Un Dumnezeu care este format din
trei persoane (hypostasis) unite într-o singură ființă

Trinitatea tradițională reprezintă învățătura oficială catolică, potrivit căreia Singurul Dumnezeu al Bibliei este o ființă compusă din trei hypostase conștiente. Așa cum am observat, termenul „hypostasis” este un cuvânt grecesc folosit de trinitarieni tradiționali pentru a descrie o presupusă formă de existență unică, care este între atribute și ființă și care nu poate fi definită mai mult decât a afirma că nu este nici atribute, dar nu este nici ființă.

Acest concept despre Dumnezeu, așa de confuz, este cel mai răspândit punct de vedere referitor la Dumnezeu printre creștini.

Trinitatea tradițională neagă calitatea literală de fiu și moartea completă a lui Hristos. Ea neagă moartea lui Hristos deoarece pretinde că Fiul divin al lui Dumnezeu este o parte din Dumnezeu și de aceea nu poate fi despărțită de El prin moarte deoarece Dumnezeu nu poate muri. Observați cuvintele lui Augustin, unul dintre cei mai mari partizani ai Trinității:

„Nici un om mort nu se poate învia pe sine. Numai El (Hristos) a fost capabil de a se învia pe Sine, Cel care, în ciuda faptului că trupul Îi era mort, de fapt nu era mort. Deoarece El a înviat ceea ce nu era mort. El S-a înviat pe Sine, Cel care era viu, dar Trupul Său care a fost înviat a fost mort. Căci nu numai Tatăl, despre care apostolul afirmă: ‚De aceea Dumnezeu L-a preamărit, L-a înviat pe Fiul, ci Domnul Însuși S-a înviat pe Sine, adică Trupul Său.‘ (‚Părinții de la Nicene și de după‘ seria 1, vol.6, pag.656, Sfântul Augustin, ‚Predici și Învățătură Selecționate din Noul Testament‘)

Este adevărat că un om mort nu se poate învia pe sine din morți. Este de asemenea adevărat că Hristos a murit. Divinul, preamăritul Isus a declarat: ‚Eu ... am fost mort.‘ (Apocalipsa 1:18). De vreme ce Hristos a fost cu adevărat mort, nu se putea învia pe Sine. Biblia nu învață că Hristos S-a înviat pe Sine din morți, ci afirmă de cel puțin treizeci de ori că Tatăl L-a înviat din morți. Spre exemplu, Galateni 1:1 spune: ‚Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.‘

Găsesc că concluzia lui Augustin potrivit căreia Hristos ‚nu a fost mort‘ este contrară cu rațiunea și cu Scriptura, jignitoare la adresa puterii Evangheliei, și respingătoare pentru nevoile sufletului meu. Dar aceasta este concluzia logică la care ajungem dacă credem că Hristos este o parte din Tatăl. Cei ce cred în această doctrină sunt lăsați cu concluzia că moartea lui Hristos nu a fost nimic mai mult decât moartea unui om care a fost pentru un timp umplut cu cea de-a ‚doua persoană‘ a Trinității. Indiferent cât de preamărit a fost Fiul preexistent; indiferent cât de glorios, puternic sau chiar veșnic; dacă a murit numai partea umană, sacrificiul a fost numai omenesc. Dacă nu credem că Hristos a murit, cum putem aprecia dragostea lui Dumnezeu în faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru păcatele noastre?

Doctrina Trinității tradiționale neagă calitatea de fiu a lui Hristos; căci dacă Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost un fel de materializare de la singurul Dumnezeu și o parte a ființei lui Dumnezeu, atunci El nu poate fi numit pe bună dreptate Fiul Tatălui. Acest lucru a fost demonstrat prin acceptarea catolică a ‚generării veșnice‘ care a fost discutată în capitolul anterior.

Modalismul (doctrina ‚Numai Isus‘)

Modalismul, sau, cum mai este numit, ‚Numai Isus,‘ este ideea potrivit căreia Dumnezeu este o persoană care operează în trei feluri diferite. Vă rog să observați punctul patru din crezul Atanasian. Acesta face referire îndeosebi la Modalism și la Triteism. El afirmă: ‚Fără a confunda persoanele (Modalism); fără a diviza substanța (Triteism).‘ Potrivit Trinitarianismului tradițional, Modalismul amestecă cele trei persoane într-o singură persoană, pretinzând că Dumnezeu este o persoană care se manifestă în trei feluri diferite la trei timpuri diferite. Această idee este uneori numită Sabelianism datorită unui om numit Sabellius despre care se afirmă că a inventat această teorie. Iată ce afirmă dr. Philip Schaff despre această teorie:

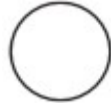
‚Ideea sa (a lui Sabellius) fundamentală este că unitatea lui Dumnezeu, fără distincție în sine, se desfășoară sau se extinde pe sine pe parcursul dezvoltării lumii în trei forme diferite și perioade ale revelației și, după aducerea la îndeplinire a răscumpărării, revine la unitate. Tatăl se descoperă pe Sine prin faptul că a dat legea sau prin organizarea Vechiului Testament (dar nu în creație, care, din punctul său de vedere, precede revelația Trinitariană); Fiul, în întrupare; Duhul Sfânt, în inspirație. Descoperirea Fiului sfârșește cu înălțarea; descoperirea Spiritului continuă în renaștere și sfințire.‘ (Philip Schaff, ‚Istorie a Bisericii Creștine,‘ vol.2, secțiunea 152, pag. 582)

Această idee, potrivit trinitarienilor tradiționali, confundă cele trei persoane ale Trinității într-o singură persoană care acționează în diferite moduri la timpuri diferite – în Vechiul Testament El acționează ca fiind Tatăl, pe parcursul perioadei Evangheliei ca fiind Fiul, iar astăzi ca Spiritul Sfânt. Această idee poartă diferite nume, inclusiv ‚Modalism,‘ ‚Numai Isus,‘ și Sabelianism.

Modalismul Ilustrat

O modalitate de a ilustra Modalismul ar fi aceea de a desena un cerc:

Modalism

Un Dumnezeu care este
o persoană cu trei chipuri sau personalități consecutive

Modalismul este ideea potrivit căreia există un singur Dumnezeu care este o ființă ce se manifestă pe Sine în trei moduri diferite la timpuri diferite, astfel încât Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt nu sunt de fapt trei persoane, ci numai trei manifestări ale aceleiași persoane individuale. Sunt unii care cred în Modalism și care pretind că există trei *persoane* în Dumnezeu, dar pentru ei termenul *persoană* înseamnă „personalitate, caracteristică, emanație, sau manifestare” mai degrabă decât o ființă sau o hypostasis.

Având acest concept, în realitate nu există un Fiul al lui Dumnezeu. Singurul concept despre Fiul lui Dumnezeu trebuie limitat la Dumnezeu care descoperă o manifestare a Sinelui, pretinzând că este Propriul Său Fiul, așa cum pretind ei că s-a întâmplat la întruparea lui Hristos. Această idee nu reușește să înfățișeze dragostea lui Dumnezeu în faptul că L-a dat pe singurul Său Fiul la moarte pentru păcătoși. Dincolo de faptul că neagă calitatea de Fiul a lui Hristos, această teorie reduce moartea lui Hristos la cea a unui simplu om, căci dacă Hristos a fost numai o manifestare a singurului Dumnezeu, atunci El nu putea să moară, deoarece Biblia spune că Dumnezeu nu poate muri. (1Timotei 6:16) Așadar, cu acest concept credinciosul este lăsat cu ideea că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a venit pe pământ pretinzând că este propriul Său Fiul și pretinzând că moare pentru a-și descoperi marea Sa iubire pentru noi. Nu este de mirare că în această lume este o atât de mare lipsă de dragoste adevărată pentru Dumnezeu când puterea regeneratoare a dragostei lui Dumnezeu, inima Evangheliei este înlăturată de la poporul lui Dumnezeu.

Unitarianismul

Unitarianismul este similar Modalismului în faptul că învață că Dumnezeu este o singură persoană individuală, dar diferă prin faptul că Unitarianismul nu învață că Dumnezeu are diferite moduri prin care se manifestă pe Sine. Ilustrarea de mai sus a Modalismului poate fi aplicată și Unitarianismului, excepție făcând porțiunea definiției care afirmă că sunt „trei chipuri sau personalități consecutive,” deoarece ei pretind că Dumnezeu are o singură personalitate. Unitarianismul crede că Isus a fost numai un om, un profet înzestrat cu Spiritul lui Dumnezeu mai degrabă decât o ființă divină. Ei neagă de asemenea faptul că Isus a murit ca înlocuitor pentru păcătoși. (vezi www.americanunitarian.org și lucrarea lui William Channing, „Creștinismul Unitarian” care poate fi găsită pe internet la www.channingmc.org/unitarianchristianity.htm.)

Cei ce se numesc pe sine unitarieni se mai numesc în general și creștini dar, ironic poate, ei păstrează o învățătură care este crezută în religia musulmană și care este atât de opusă creștinismului.

Cartea musulmană intitulată „Coran” afirmă că „*Isus Hristos fiul Mariei a fost (nu mai mult decât) un apostol al lui Alah și Cuvântul Său, pe care L-a așezat peste Maria, și un Spirit care provine de la El; deci, noi credem în Alah și în apostolii Săi. Nu spuneți ,Trinitate’; încetați; ar fi mai bine pentru voi; deoarece Alah este un singur Dumnezeu; Slavă Lui; (El este mai înălțat) mai presus de a avea un fiu.*” (Coran 4:171)

Având acest concept, Isus putea să moară pe deplin, dar de vreme ce ei Îl reduc pe Hristos la un simplu om și neagă faptul că moartea lui Hristos a făcut cu adevărat ispășire pentru noi, ei au mai puțin decât un sacrificiu omenesc pentru păcate; ei nu au nici un sacrificiu pentru ispășirea păcatelor, nici de la Dumnezeu, nici de la Hristos. acest concept, asemenea celorlalte concepte false pe care le-am examinat, elimină de la cei care-l îmbrățișează orice concept al dragostei lui Dumnezeu în faptul că L-a dat pe singurul Său Fiul să moară pentru păcatele lor. Nu este nici o mirare că lumea musulmană demonstrează o religie atât de rece și plină de ură, când *dumnezeul* lor un le-a descoperit niciodată o dragoste altruistă. Este trist faptul că unii „creștini” aderă la același concept despre Dumnezeu și Isus.

Triteismul

Triteismul este conceptul potrivit căruia singurul Dumnezeu al Bibliei este cu adevărat compus din trei ființe separate care sunt numite unu numai datorită faptului că sunt unite în mod desăvârșit în scopurile și planurile lor și pentru că lucrează împreună. În cadrul acestui concept Dumnezeu nu este un individ, ci mai degrabă un grup de trei indivizi, sau un comitet.

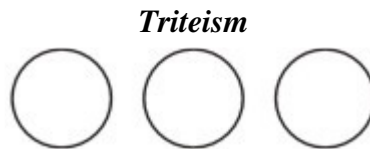
Din nou, aș dori să vă atrag atenția asupra punctului patru din crezul Atanasian. El afirmă că „Fără a confunda persoanele; fără a diviza substanța.” Termenul „fără a diviza substanța” face referire directă la ceea ce numit „Triteism.” Potrivit trinitarienilor tradiționali, Triteismul divide substanța lui Dumnezeu în trei ființe separate, ceea ce ar rezulta în trei dumnezei, de vreme ce este etichetat ca *Triteism*. Observați următoarea definiție a „Trinității tradiționale” în care este afirmată definiția Triteismului.

„... termenul persoană (hypostasis) nu trebuie aici să fie luat în sensul său obișnuit, ca și când cele trei persoane ar fi *trei indivizi diferiți*, sau *trei ființe conștiente care acționează separat*. Ideea Trinitariană a personalității se găsește între aceea a unei simple forme de manifestare, sau a personificării care ne-ar conduce la Sabelianism (numit de asemenea și Modalism), și ideea unei personalități umane limitate și independente, care ar rezulta în Triteism. Cu alte cuvinte, evită ... Trinitatea unitariană a conceptului celor trei și aspectului singurei și aceleiași ființe, și ... Trinitatea triteistă a celor trei ființe distincte și separate.” (Philip Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine,” vol.3, secțiunea 130, pag. 676, 677; sublinierile adăugate.)

Observați aici faptul că Triteismul este definit ca fiind ideea potrivit căreia Dumnezeu există în trei persoane care sunt „trei indivizi diferiți, sau trei ființe conștiente care acționează separat.”

Triteismul Ilustrat

Triteismul ar putea fi ilustrat prin a desena trei cercuri astfel:

Un Dumnezeu care constă în
trei persoane separate care sunt *numite* „una”
deoarece sunt una în scop și caracter

Triteismul este ideea potrivit căreia singurul Dumnezeu al Bibliei nu este o ființă individuală, ci mai degrabă un comitet de trei ființe separate care lucrează împreună în perfectă unitate, în timp ce Modalismul, pe de altă parte, este ideea potrivit căreia singurul Dumnezeu al Bibliei este o singură persoană care se manifestă pe Sine în trei feluri diferite. Trinitatea tradițională caută să găsească o cale de mijloc între aceste două extreme, inventând o formă de existență numită „hypostasis,” care nu este nici o manifestare și nici o ființă individuală.

Având conceptul Triteismului, nu poate exista un Fiul al lui Dumnezeu real, căci tot ceea ce poate exista este o ființă divină care joacă un rol sau care pretinde că este Fiul unei alte ființe divine.

Ca un exemplu al acestei teorii a rolului, voi cita din Gordon Jenson care, în 1996 a fost președintele Colegiului Memorial Spicer din Pune, India. El a scris: „Pentru a eradica păcatul și rebeliunea din univers și pentru a restaura armonia și pacea, una dintre Ființele divine a acceptat și a intrat în rolul Tatălui, o alta în rolul Fiului. Ființa divină care a mai rămas, Spiritul Sfânt, ... Acceptând rolurile pe care le-a avut planul, Ființele divine nu și-au pierdut nici una din puterile Dumnezeirii ... Ființele divine au intrat în rolurile asupra cărora au fost de acord înainte ca temelia pământului să fie așezată.” („Adventist Review,” „Săptămâna de Rugăciune,” 31 Octombrie 1996)

Triteismul, asemenea Modalismului, neagă moartea lui Hristos, deoarece el pretinde că toate cele trei ființe divine sunt identice, și nici una din ele nu poate să moară sau să fie separată de celelalte două. Din nou, credinciosul este lăsat cu o percepție rece a dragostei lui Dumnezeu, gândind că Dumnezeu (comitetul celor trei) atât de mult a iubit lumea încât a trimis pe unul dintre ei pe pământ pentru a pretinde că este fiul unuia din

ceilalți doi care au stat în spate, și care a pretins că moare pentru a face descoperită dragostea tuturor trei, incluzându-i și pe ceilalți doi care au stat în spate. Acest concept nu reușește să descopere minunata dragoste a lui Dumnezeu în faptul că l-a dat pe Fiul Său să moară pentru păcatele noastre, și nu are nimic mai mult decât un sacrificiu uman pentru păcat.

Aplicând Învățătura

Pe măsură ce privim la aceste puncte de vedere referitoare la Dumnezeu, descoperim că Modalismul, Unitarianismul și Triteismul învață faptul că termenul „persoană” înseamnă „o ființă,” în timp ce Trinitatea tradițională se opune ferm acestei definiții, și pretinde că cele trei persoane din Trinitate sunt forme de existență misterioase și nedefinibile care se numesc „hypostasis.” Philip Schaff spune astfel:

„Termenul persoană este de fapt numai un înlocuitor provizoriu în absența unui termen mai adecvat.” (Philip Schaff, „Istorie a Bisericii Creștine,” vol.3, secțiunea 130, pag. 677)

Unitarianismul afirmă că nu există decât o singură persoană divină, Dumnezeu Tatăl. Modalismul învață că Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt sunt aceeași *persoană*, Trinitarianismul învață că Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt sunt aceeași *ființă*, în timp ce Triteismul învață că Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt sunt *trei ființe separate*.

Cu această informație din această broșură, ar fi ușor să identifici Trinitarianismul, Modalismul, Unitarianismul și Triteismul. Dar Satan este mereu ocupat cu a inventa noi puncte de vedere ale acestor concepte, folosind diferite cuvinte pentru a le descrie, într-un efort de a aduce în confuzie poporul lui Dumnezeu, chiar și pe cei aleși. Eu cred că vom vedea această confuzie în creștere pe măsură ce timpul revenirii lui Hristos se apropie.

O cale prin care Satan aduce oamenii în confuzie este folosirea de către diferite persoane a aceluiași cuvânt dar cu diferite semnificații. Unii predicatori și teologi, atunci când vorbesc despre Dumnezeu și natura Sa, folosesc cuvântul „persoană” pentru a exprima: 1) unul din modurile, emanările sau manifestările unui individ, sau acea singură ființă care poate avea câteva din aceste „persoane” sau moduri în care se manifestă pe sine. 2) o ființă completă, astfel încât trei persoane vor fi trei ființe separate. 3) o formă misterioasă de existență care este între caracteristici și ființă, astfel încât o ființă poate avea trei „persoane” conștiente; uneori este folosit cu oricare dintre aceste trei definiții în minte, cel mai rar cu prima, cel mai adesea cu a doua, dar și cu a treia. Deci, după cum puteți vedea, dacă doriți să înțelegeți ce învață cineva, nu este suficient să înțelegeți ce spune, dar trebuie să înțelegeți și ceea ce vrea să spună atunci când folosește cuvintele „persoană” sau „ființă.”

Câteva Întrebări

Iată câteva întrebări care pot fi ridicate pentru a vă ajuta să înțelegeți implicațiile falsei învățături versus adevărul Cuvântului lui Dumnezeu:

- Când a devenit Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu?
- Este viața Fiului lui Dumnezeu derivată din Tatăl?
- A fost Fiul lui Dumnezeu născut din Tatăl și altădată în afară de nașterea de la Betleem?
- Are Fiul lui Dumnezeu o minte separată, voință și conștiință aparte de Tatăl?
- Poate fi Dumnezeu ispitit cu păcatul?
- Ar fi putut Isus păcătui atunci când a fost întrupat?
- Poate Dumnezeu că moară?
- A fost Fiul lui Dumnezeu conștient pe parcursul celor trei zile și trei nopți pe care le-a petrecut în mormânt?
- Poate Dumnezeu să-Și descopere Sieși ceva ce a fost ascuns?
- Dumneavoastră vă închinați și vă rugați Spiritului Sfânt? Dacă *nu*, de ce îl neglijați? Dacă *da*, unde avem un exemplu biblic pentru asta?
- Are Spiritul Sfânt un spirit propriu asemenea Tatălui și Fiului?

Atunci când veți găsi în Biblie răspunsurile la aceste întrebări, ele vă vor ajuta să înțelegeți adevărul despre Dumnezeu.

Sumar

Ideea unui Dumnezeu în trei persoane este contrară Scripturii, indiferent de teoria care este promovată în încercarea de a armoniza aceste idei contradictorii. Modalismul, Unitarianismul, Trinitarianismul tradițional și Triteismul sunt toate periculoase prin faptul că neagă adevărurile biblice potrivit cărora Hristos este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și că El a murit cu adevărat pentru păcatele noastre. Acceptarea catolică a generării veșnice a Fiului este numai o încercare de a armoniza adevărul Bibliei potrivit căruia Hristos este *singurul Fiu născut* al lui Dumnezeu cu teoria falsă că El este de aceeași vârstă cu Tatăl Său. Această teorie nu este nici biblică și nici compatibilă cu rațiunea. Ea înlătură calitatea de Fiu a lui Hristos ca și Modalismul, Unitarianismul sau Triteismul. Există multe alte aspecte care sunt afectate atunci când o persoană acceptă aceste teorii false, dar cele mai importante rămân calitatea de Fiu a lui Hristos și moartea Sa, deoarece ele afectează în mod direct relația noastră cu Dumnezeu și capacitatea noastră de a ne închina Lui și Fiului Său ca Persoane reale. Adevărul despre natura lui Hristos la întruparea Sa este de asemenea serios afectat, alături de ispășirea făcută pentru păcatele noastre.

Aceste teorii false despre Dumnezeu îi lasă pe cei ce le adoptă în cel mai fericit caz cu o imagine a dragostei lui Dumnezeu care este incapabilă de a-i face în stare să aibă o dragoste adâncă, veritabilă pentru Dumnezeu, dragoste care să îndure fiecare greutate, mai ales conflictul semnului fiarei, căruia îi vom face cu toții față foarte curând.

Aș dori să te gândești la ceva! Chiar și trinitarienii, atunci când caută să convertească pe cineva care nu este creștin, nu vor folosi niciodată doctrina Trinității pentru păcătoși, ci mai degrabă vor folosi ceea ce numesc erezie, pentru că știu că aceasta are mai multă putere de a întoarce oamenii decât iubita lor doctrină a Trinității. Bisericile trinitariene din lume le vor spune păcătoșilor că Dumnezeu îi iubește atât de mult încât L-a dat pe Fiul Său să moară pentru păcatele lor. Aceasta ajunge la inimi în perspectiva convertirii, și aduce putere în viețile lor pentru a birui păcatul. Dar, din păcate, după ce sunt convertiți și vin în biserică, li se spune că Isus nu este în realitate Fiul lui Dumnezeu, ci a două persoane a Trinității, și că Fiul nu a putut muri pentru păcatele noastre, deoarece Dumnezeu nu poate muri. Astfel, adevărul care le-a dat putere la început este înlăturat, lăsându-i cu o formă a evlaviei fără putere.

Dacă un trinitarian ar veni la un păcătos pierdut și i-ar spune: „Dumnezeu te iubește atât de mult încât L-a trimis pe tovarășul Lui în lume pentru a pretinde că este Fiul Său și pentru a muri pentru tine,” ar fi tot atât de inutil ca nimic, și nu ar putea să întoarcă un păcătos la Domnul. Isus a spus: „Adevărul vă va face liberi.” (Ioan 8:32) *Adevărul* este ceea ce îi convertește pe oameni și îi eliberează, nu minciuna.

Mulți au un concept fals despre Dumnezeu care neagă adevărata calitate de fiu și moartea lui Hristos. Indiferent cât de puternic încearcă o persoană ca acesta să iubească un asemenea dumnezeu, nu vor reuși niciodată s-o facă din toată inima, sufletul, puterea și mintea ei. Aceasta este adevărat deoarece dragostea lui Dumnezeu este greșit reprezentată de toate teoriile false despre el, iar noi nu-L putem iubi decât dacă vom vedea cât de mult ne-a iubit El mai întâi, așa cum a spus Ioan: „Îl iubim, deoarece el ne-a iubit mai întâi.” (1Ioan 4:19)

Biblia spune: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Spiritul Domnului.” (2Corinteni 3:18) Dacă privim un dumnezeu care iubește suficient de mult pentru a înscena ceva, pentru a pretinde că este cine nu este de fapt, atunci *îl* vom iubi pe *el* suficient de mult pentru a fi capabili să înscenăm ceva, pentru a pretinde că suntem creștini, când de fapt nu suntem.

Amintiți-vă că nici o minciună nu este sigură, indiferent cât de sincer se crede în ea. Pavel a scris că cei care „cred o minciună” vor fi „osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire.” (2Tesaloniceni 2:11,12) De asemenea, rețineți că majoritatea are rareori dreptate în chestiuni ce țin de religie. Isus a spus: „Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7:13,14) Conciliile oamenilor și crezurile făcute de oameni care sunt adesea apreciate de creștini, nu reprezintă standardele prin care putem determina adevărul. Există un singur standard, și numai unu, în care putem avea încredere că este ghidul infailibil către adevăr, iar acela este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să avem încredere în oameni

pentru a ne conduce la adevăr, deoarece Dumnezeu a spus: „Conducătorii acestui popor îl duc în eroare, și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți.” (Isaia 9:16)

Mă rog ca tu să te ții strâns de adevărul Bibliei, că „nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl” și „un singur Domn, Isus Hristos” care este „singurul Fiul născut al lui Dumnezeu,” care „s-a născut” din, și „a ieșit din Dumnezeu” „înaintea dealurilor,” care „a murit pentru păcatele noastre potrivit Scripturilor,” și „Tatăl ... L-a înviat din morți.” Mă rog ca tu să crezi de asemenea adevărul că Spiritul Sfânt este „Spiritul sfânt al lui Dumnezeu” care „a ieșit de la Tatăl” și este trimis nouă „prin Isus Hristos.” (1Corinteni 8:6; Ioan 3:18; Ioan 8:42; 16:27; Proverbe 8:25; 1Corinteni 15:3; Galateni 1:1; Efeseni 4:30; Ioan 15:26; Tit 3:5,6)

Dacă crezi aceste lucruri, nu ești altceva decât un creștin care crede în Biblie, chiar dacă oamenii te-ar stigmatiza cu nume ciudate, ca Arian, Semiarian sau chiar eretic. Orice ar spune oamenii, ține-te de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Oamenii l-au numit pe Pavel „o ciumă: pune la cale răzvrătiri printre toți Iudeii de pe tot pământul, este mai marele sectei Nazarinenilor.” (Fapte 24:5) Dar Pavel a mărturisit: „după calea pe care ei o numesc *erezie*, eu mă închin Dumnezeului părinților mei.” (Fapte 24:14) Nu lăsa ca cuvintele oamenilor să te clatine din a te închina lui Dumnezeu „în spirit și în adevăr; căci unii ca aceștia caută Tatăl să I se închine.” (Ioan 4:23)

Păstrați credința – credința cea adevărată! „Să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.” (Iuda 1:3)

Dragul meu prieten; dragostea lui Dumnezeu este acum judecată! Privește pentru o clipă în jurul tău și vei vedea încă o dată că majoritatea celor pentru care Fiul lui Dumnezeu și-a dat viața sunt convinși că Dumnezeu („Dacă există unul!” cum spun ei) este mai degrabă un tiran capricios care îi favorizează pe unii în detrimentul celorlalți, o ființă atotputernică care este gata să condamne pentru fiecare greșală ... În cadrul celui mai mare proces din istoria Universului, majoritatea oamenilor au fost convinși că Dumnezeu are de fapt caracterul lui Satan; și acest lucru nu este de mirare când El este prezentat chiar și de majoritatea celor ce se declară urmașii Săi, ca fiind o Ființă misterioasă, atât de departe de noi încât este imposibil de înțeles, atât incapabilă de o iubire autentică încât a fost nevoită să joace un teatru pe care îl numește „dragoste”! TU ești un membru al juriului! Ai Biblia care mărturisește adevărul în mâna ta, și lângă tine pe cea mai tandră Ființă din Univers care te așteaptă cu brațele deschise, pe Cel care atât de mult te-a iubit cu mii de ani înainte de a te naște, încât L-a dat la moarte pe singurul Său copil pentru ca tu să poți fi pentru veșnicie salvat!

„Domnul mi Se arată de departe: ,Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea te-am atras cu dragoste!’” Ieremia 31:3